

ОУН В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

*матеріали XIX, XX, XXI, XXII Великих Зборів
Українських Націоналістів*

Евген Коновалець

У брошурі опубліковано матеріали і документи XIX, XX, XXI та XXII Великих Зборів Українських Націоналістів, які відбулися в Україні впродовж 2012–2020 років.

Усім, хто цікавиться питаннями діяльності ОУН, теорії і практики українського націоналізму, кому не байдужа доля незалежної і соборної України.

Організація Українських Націоналістів (ОУН)

Наша історія

Організація Українських Націоналістів постала в 1929 році. У 1938–1939 роках ОУН доклала найбільше зусиль для проголошення державності Карпатської України. З початком німецько-більшовицької війни в Україні діяли похідні групи ОУН. З їх праці постала Українська Національна Рада, український передпарламент; засновувалися газети, що закликали до боротьби з нацизмом і більшовизмом; практично на всіх українських землях відроджувалося державне життя. Під час війни ОУН зазнала масових розстрілів та арештів, що спонукало націоналістів взятися за зброю і в лавах Української Повстанської Армії боротися за визволення Батьківщини. Сьогодні ОУН зареєстрована як громадська організація. Вона видає газету «Українське Слово», часопис «Розбудова держави» та бюлетень «Сурма».

Наші Герої

Це провідники ОУН Євген Коновалець та Андрій Мельник. Це бойовики ОУН Василь Білас і Дмитро Данилишин. Це закатовані фашистами поети Олена Теліга й Олег Ольжич. Видатні націоналісти-революціонери — Я. Барановський, М. Сціборський, Р. Сушко, О. Сенік-Грибівський. Це тисячі підпільників і повстанців, які виборювали самостійну Україну.

Наша ідеологія

Ідеологією ОУН є український націоналізм — думка, воля і дія нації, спрямовані на розбудову незалежної держави на своїй етнічній території.

Наша мета

ОУН бореться за Українську Самостійну Соборну державу. Українська — це національна формою і змістом держава Самостійна — це держава, що спирається на силу власного народу. Соборна — це держава, що єднає українців від «Сяну до Дону».

Якщо ти шануєш наше минуле,
наших Героїв і готовий змагатися за нашу мету, —
приходь до нас!

ОУН — історичний досвід нації

В історії українського національно-визвольного руху діяльність Організації Українських Націоналістів посідає особливе місце. Це один з найорганізованіших і наймасовіших етапів боротьби українського народу за власну державність.

ОУН постала у складних історичних і політичних обставинах. Поразка у 1922 році Української Народної Республіки (УНР), окупація більшовицькою Росією України, а водночас відхід частини українських земель до Польщі, Чехословаччини і Румунії фактично означали втрату перспективи вибороти самостійну Україну.

Основні політичні та інтелектуальні українські сили були зосереджені в еміграції. Їх кістяк становив загартований у боях за УНР військовий елемент, вояки і старшини української армії. На території Польщі і Чехословаччини почали утворюватися українські культурні й політичні центри, які мали зв'язок з поневоленою Україною і шукали оптимальні розв'язки пекучих національних проблем. Серед найвідоміших осередків слід відзначити Українську Військову Організацію (УВО).

УВО була заснована 1920 року. У своїй діяльності спиралася на українську військову традицію періоду УНР, відзначалася дисципліною й мала великий авторитет. На чолі УВО стояв полковник Євген Коновалець, колишній командир осадного Корпусу Січових Стрільців — частини Української Дієвої Армії.

У 1922 році серед українського вояцтва в Ліберці та Йозофові (Чехословаччина) постала Група Української Національної Молоді. Головний акцент у діяльності цієї організації був зроблений на виховній та ідеологічній роботі, що спрямовувалася на подолання ворожих радянофільських і конформістських тенденцій, які час від часу проникали на еміграцію й були досить поширені в Західній Україні.

Восени 1925 року утворилася Легія Українських Націоналістів (ЛУН), яка виникла на основі менших і дрібніших молодіжних українських організацій Чехословаччини. Саме в ЛУН було вперше прийняте традиційне тепер уже вітання «Слава Україні!»

Процеси формування націоналістичних осередків відбувалися також у Західній Україні. Перша така організація виникла у Львові 1925 року. Організація дістала назву Група Української Державницької Молоді.

Наприкінці двадцятих років стало очевидним, що велика кількість ідейно споріднених організацій унеможливило ефективність їхньої діяльності. Постало питання про об'єднання всіх їх в одну організацію, структура та ідеологічне підґрунтя якої забезпечили б появу нової політичної сили, здатної підняти широкі маси на боротьбу за визволення України.

Розпочалися переговори між Групою Української Національної Молоді і Легією Українських Націоналістів. Було узгоджено спільну ідейну платформу та схвалено статут Союзу Організації Українських Націоналістів, на основі якого передбачалося об'єднати дві організації. 12 липня 1927 року було скликано збори Союзу та обрано його Управу, яку очолив Микола Сціборський. При цьому обидві організації поки що не саморозпускалися, а готували спільну конференцію, яка мала опрацювати й уніфікувати основні принципи націоналістичної ідеології, на якій передбачалося об'єднати всі націоналістичні організації.

Така конференція відбулася в Берліні 3–7 листопада 1927 року. Це місце було вибрано не випадково, оскільки тут був осідок Начальної Команди УВО і жив Євген Коновалець.

У конференції взяли участь представники всіх діючих націоналістичних організацій еміграції і України. Головним підсумком Першої конференції Українських Націоналістів було обрання Проводу Українських Націоналістів (ПУН), до якого увійшли: Євген Коновалець, як голова, і члени: Дмитро Андрієвський, Володимир Мартинець та Микола Сціборський. Було створено секретаріат та референтури. Засновано офіціоз ПУН — журнал «Розбудова Нації».

Процес консолідації тривав. Наступним етапом стало проведення Другої конференції, яка відбулася на початку квітня 1928 року в Празі. На конференції було ухвалено рішення провести Конгрес Українських Націоналістів, який би остаточно завершив процес створення єдиної організації.

Підготовка до об'єднаного Конгресу тривала довший час ПУН провів колосальну організаційну роботу. Було підготовлено проекти відповідних документів. Зокрема, десять головних тем мали стати предметом роботи Конгресу сучасний стан українського народу; засади українського націоналізму; український націоналізм та інші ідеології; зовнішня політика України; державний устрій і державна влада в Україні; соціальне питання в Україні; питання культури і релігії; еко-

номіка України; військова справа; створення Організації Українських Націоналістів.

Конгрес розпочав роботу у Відні 29 січня 1929 року і тривав до 3 лютого. У ньому взяло участь 28 делегатів і двоє гостей. На ради відбулися організовано, що дало можливість обговорити широкий комплекс питань з передбачених проблем. На Конгресі постала Організація Українських Націоналістів. Було обрано керівний орган — Провід Українських Націоналістів, який очолив Євген Коновалець і до складу якого увійшли Микола Сціборський, Дмитро Андрієвський, Володимир Мартинець, Юліан Вассиан, Микола Капустянський, Петро Кожевників, Любомир Костарів; головним суддею став Ярослав Дуб, головою контрольно-ревізійної комісії — Ярослав Моралевич. Було схвалено Устрій ОУН, який, окрім організаційної структури, визначив ставлення ОУН до головних політичних, соціальних, економічних та культурних проблем життя України.

На українських землях ОУН діяла нелегально через законспіровану систему організаційних клітин. Добір до Організації був суворим. Перед прийняттям до лав ОУН людей ретельно перевіряли щодо їхньої ідейності та готовності вести небезпечну підпільну роботу. Кожен член ОУН складав присягу на вірність українській нації, Організації Українських Націоналістів та Проводові ОУН. Кожен член ОУН мав бути готовий віддати життя за ідеал — самостійну і соборну Україну.

На кінець першої половини 30-х років було здійснено кілька бойових акцій, які виразно заманіфестували готовність ОУН до непримиренної боротьби. Так було ліквідовано міністра внутрішніх справ Польщі Перацького, який особисто був відповідальний за так звану пацифікацію, що призвела до масових арештів і знущань з українців. Було виконано низку експропріаційних акцій, коли з державних польських установ вилучалися гроші для проведення революційної боротьби. ОУН ініціювала широкі саботажні акції, які підривали польську економіку. Відбувалися постійні збройні сутички з поліцією.

Авторитет ОУН серед народу зростає, але паралельно посилювалися репресії окупаційної влади. Тільки за підозру в приналежності до ОУН українця могли ув'язнити до п'яти років. З метою придушення національно-визвольного руху було відкрито концтабір «Береза Картузька», куди кидали українських патріотів.

На кінець тридцятих років мережа ОУН поширилася з Галичини і Волині на Буковину й Закарпаття. Є припущення, що окремі члени ОУН проникали в підрадянську Україну.

На цей час припадають дві події, які відіграли визначальну роль в історії Організації Українських Націоналістів. У травні 1938 року в Роттердамі (Голландія) було вчинено смертельний напад на голову Проводу Українських Націоналістів полковника Євгена Коновальця. Замах здійснив спеціально підсланий більшовицький агент, який виконав пряме доручення Сталіна ліквідувати голову ОУН. Смерть Коновальця стала важким ударом для ОУН. Адже Коновалець був беззаперечним лідером Організації, мав величезний авторитет в Україні й світі, його постать була взірцем для нації.

Після смерті Коновальця, згідно з заповітом, Провід очолив полковник Андрій Мельник, його соратник з часів боротьби УНР та спільної праці в лавах УВО. У серпні 1939 року в Римі відбувся другий Великий Збір Українських Націоналістів, який затвердив А. Мельника на посаді голови ПУН.

Тим часом основні політичні події почали розгортатися в східній і центральній Європі. У 1938 році Мюнхенським договором була розчленована Чехословаччина. Українцям, які проживали на території сучасного Закарпаття, вдалося добитися від Праги автономії, яка була їм обіцяна ще 1918 року, коли створювалася Чехословацька держава.

На Закарпатті діяли кращі кадри ОУН, а тому дуже скоро ОУН охопила своїми впливами політичне, економічне, культурне життя маленької автономії. У лютому 1939 року були проведені вибори до Союму Карпатської України, на яких перемогла коаліція самостійницьких сил, підтримувана ОУН. Але вже у березні 1939 року Німеччина окупувала Чехію. Словаччина проголосила незалежність під протекторатом Німеччини, яка віддала Угорщині Карпатську Україну. Щоб зберегти свою незалежність, Союм 15 березня 1939 року проголосив повну державну незалежність Карпатської України. У відповідь Угорщина ввела свої війська на Карпатську землю, щоб придушити волю українців Закарпаття жити державним життям. Створена членами ОУН «Карпатська Січ» більше місяця вела смертельну боротьбу з мадярськими окупантами. Однак сили були далеко нерівними. Карпатська Україна не встояла як незалежна держава.

Події в Карпатській Україні виявили справжнє ставлення німців до українського питання, а тому й позиція ПУН була виразно антинімецькою. ОУН самостійно почала готуватися до можливої війни, розраховуючи на власні сили і готуючись до зіткнення з німецьким нацизмом і російським більшовизмом.

Напередодні війни в ОУН стався розкол. Група молодих націоналістів на чолі з Степаном Бандерою, яка після окупації Польщі Німеччиною повернулася з тюрем і була відірвана від діяльності Організації, в ультимативній формі почала домагатися від ПУН та його голови полковника Мельника зміни тактики ОУН, а також усунення з ПУН кількох його членів. Конфлікт набрав гострих форм і призвів до розколу. Від ОУН відійшло середовище Бандери, яке в лютому 1940 року утворило «Революційний Провід ОУН» і перебрало собі назву ОУН-Р. (Пізніше — ОУН-Б; ОУН-СД.)

Розкол ОУН послабив національно-визвольний рух, але не зупинив визвольної боротьби.

З початком Другої світової війни в Україну вирушили похідні групи ОУН, завданням яких була організація українського політичного, економічного, культурного й церковного життя.

Важливим політичним здобутком ОУН було створення у Києві Української Національної Ради — державного інституту, який в умовах німецької окупації став виразником інтересів української нації. Після заборони діяльності УНРади її представники урочисто підписали акт злуки Київської УНРади з Національною Радою у Львові. До цього акту долучився Соїм Карпатської України. Таким чином постала Всеукраїнська Національна Рада.

Чималим досягненням похідних груп ОУН стало налагодження українського культурного і громадського життя в столиці, де виходив тижневик «Українське Слово», функціонувала Спілка українських письменників, низка інших громадських установ.

Активність ОУН не залишилася поза увагою німців. У 1942 році було ліквідовано Українську Національну Раду. Масові арешти прокотилися Україною. Загинула відома поетка, член ОУН Олена Теліга. У концентраційному таборі опинився А. Мельник.

Саме німецькі репресії дали могутній імпульс бойовим діям Української Повстанської Армії.

Втрати ОУН у війні були величезними. Зокрема, загинуло п'ятеро з дев'яти членів Проводу ОУН: Микола Сціборський, Омелян Сенік-Грибівський, Роман Сушко, Ярослав Барановський, Олег Кандиба-Ольжич. У роки війни загинуло 197 членів керівного активу ОУН. У цілому близько 5000 членів ОУН впали жертвами окупаційного терору.

Після війни основні сили ОУН були виведені за кордон. В Україні залишилися глибоко законспіровані відділи, що не припиняли діяльності аж до відновлення незалежності в 1991 році.

Основні зусилля своєї діяльності за кордоном ОУН спрямувала на консолідацію українських партій і організацій довкола одного політичного центру, яким згодом став Державний Центр Української Народної Республіки. ОУН розбудувала мережу громадських організацій, які оформилися у Світову Координаційну Раду Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій. З ініціативи провідника ОУН А. Мельника було створено Світовий Конгрес Вільних Українців, який об'єднав українців еміграції незалежно від їхніх політичних переконань і приналежності до тієї чи іншої партії.

Українські націоналісти підтримували тісний зв'язок з дисидентським рухом в Україні. Саме при їх сприянні на заході з'являлися твори, що розповідали про боротьбу українського підпілля. Так, у націоналістичному видавництві «Смолоскип» побачила світ книжка В'ячеслава Чорновола «Лихо з розуму», яка кидала правдиве світло на радянську дійсність і засвідчувала неперервність національно-визвольного руху.

На території УРСР ОУН діяла нелегально. І лише в серпні 1991 року український народ став свідком тріумфу ідеї, за яку боролася ОУН, — Україна стала незалежною державою.

Позачерговий ХІХ Великий Збір Українських Націоналістів

У Києві, 26 травня 2012р відбувся позачерговий ХІХ Великий Збір Українських Націоналістів (ВЗУН). У ВЗУН взяли участь делегати з 23 обласних організацій ОУН, голова і члени Головної Контрольно-ревізійної комісії ОУН, голова і члени Сенату ОУН, голова і члени Дисциплінарної комісії ОУН, колективні члени ОУН - Об'єднання студіюючої молоді «Зарево», Фондація ім. О. Ольжича, Видавництво ім. Олени Теліги.

Найвищий форум ОУН відкрив голова Сенату ОУН, професор, доктор богослов'я Дмитро Степовик. Делегати ВЗУН хвилиною мовчання вшанували пам'ять Голови ОУН Миколи Плав'юка, а також усіх інших голів ОУН — полковників Євгена Коновальця і Андрія Мельника, Олега Штуля-Ждановича, Дениса Квітковського.

Із доповіддю «Завдання позачергового ХІХ ВЗУН» виступив голова Оргкомітету із підготовки і проведення ВЗУН, перший заступник Голови ОУН Богдан Червак, який, зокрема, наголосив, на необхідності невідкладно сформувати єдиний націоналістичний рух, оскільки лише об'єднаними силами націоналісти зможуть забезпечити розвиток України як національної держави. На ВЗУН було зачитано привітання, що надійшли від ветеранів ОУН, які проживають у США, Канаді, Аргентині, Австралії, Європі. На ВЗУН надійшло привітання від Юрія Шухевича. ВЗУН привітав лідер «Тризубу» ім. Степана Бандери Дмитро Ярош.

Делегати ВЗУН однотайним голосуванням обрали Головою ОУН Богдана Червака. Також було обрано новий склад Проводу Українських Націоналістів. ВЗУН схвалив рішення включити до складу Сенату ОУН Юрія Каравана (Львів) та Анатолія Шевчука (Житомир).

Під час ВЗУН відбулося обговорення політичної ситуації в Україні. Делегати ВЗУН підтримали пропозицію Кіровоградської обласної організації ОУН розпочати в усіх областях акції протесту щодо намагань впровадити в Україні так звану двомовність, а насправді ліквідувати державний статус української мови. Делегатам та гостям ВЗУН було вручено пам'ятні відзнаки із зображеннями славної пам'яті М. Плав'ю-

ка та націоналістичного Тризубу, що їх виготовила Львівська обласна організація ОУН.

Після завершення ВЗУН відбулося засідання Проводу Українських Націоналістів, на якому було сформовано Президію ПУН у складі Б. Червака, С. Кота, І. Білолипецької, О. Кучерука та Т. Петренка, а також призначено Костянтина Зацарного головою Секретаріату ОУН.

Виступ Богдана Червака на XIX Великому Зборі Українських Націоналістів

Шановні делегати Великого Збору Українських Націоналістів!
Дорогі Подруги і Друзі!

Одна особливість відрізняє цей Великий Збір Українських Націоналістів від усіх попередніх, які відбулися у незалежній Україні. Сьогодні з нами немає Миколи Плав'юка. Здавалося б, відсутність однієї людини не може бути аж такою відчутною для Організації, яка майже вісім десятиріч залишається в авангарді боротьби української нації за свою державність. Але ми не просто відчуваємо відсутність Провідника, ми усвідомлюємо, що його відсутність серед нас стала для нас викликом. Надто масштабною і харизматичною постаттю був Микола Плав'юк. Будемо відверті, авторитет і вплив його постаті інколи був більший за авторитет і вплив Організації, яку багато років він очолював. Цей феномен не новий для України, де політична вага лідера партії інколи важить більше ніж сама партія. Але у нашому випадку йдеться не про партійного лідера, а державного діяча, який до того ж символізував найважливіші етапи національно-визвольних змагань українців у минулому сторіччі, Організація, яку він очолював уже увійшла в історію як одна із найпоспідовніших у відстоюванні ідеалів самостійності і незалежності України.

Ще зовсім недавно у розмові зі мною Голова ОУН Микола Плав'юк казав: «Друже Богдане, так сталося, що майже вісім десятиріч років в ОУН були люди, які з честю справлялися із своїм головним обов'язком: вели Організацію єдиновірним шляхом здобуття і закріплення національної державності. Я хочу вірити, що у сучасній Україні знайдуться люди, які з цим нелегким обов'язком впораються». Ось це і є найбільший виклик, який постав перед ОУН сьогодні. І на цей виклик ми зо-

бов'язані відповісти. При цьому слід пам'ятати, що перед цим викликом ми стоїмо віч-на-віч. Нам ніхто не допоможе: ані влада, ані опозиція. Більше того, одні і другі будуть зацікавлені вбити клин у наші лави. Сильної ОУН їм не треба, вони не терплять конкурентів.

Що нам необхідно зробити, аби високі слова про те, що ми залишаємося вірними дороговказам нашого покійного лідера, не стали пустою фразою? Передусім усвідомити те, що добре розумів він: ОУН є цінністю нації, всього українського народу. Без ОУН можуть обійтися українці, але без ОУН не буде процвітаючої Української за змістом, формою і духом держави. Бо так розпорядилася доля, що саме ОУН має належний досвід національно-визвольної боротьби, чітку систему світоглядно-ідеологічних вартостей та усвідомлення своєї історичної місії. У наших лавах не може бути панічних настроїв. Запитайте самі себе: кому було легше у боротьбі за Україну: нашим попередникам, життя яких, як правило, закінчувалося у німецькому чи радянському концентраційному таборі, або на вигнанні, чи нам, для яких найбільша загроза — «режим Януковича».

Існує один перевірений засіб позбутися зневіри: пригадати, що належимо до Організації Великих Лицарів — Євгена Коновальця, Андрія Мельника, Олега Ольжича, Олени Теліги, зрештою, Миколи Плав'юка.

Одне з перших випробувань, перед яким постане ОУН будуть парламентські вибори, що заплановані на жовтень. Про їх доленосність уже втомлюються говорити. Прийде час і ОУН скаже своє вагоме слово. Сьогодні ж можу з упевненістю заявити: на цих, і як на будь-яких інших виборах ОУН, буде підтримувати не стільки кандидатів і партійні списки, а передусім програми, які відповідають ідеологічним засадам українського націоналізму, без якого ми не уявляємо майбутнього України як демократичної і європейської держави. Більше того, ми запропонуємо владі, опозиції і суспільству власну візію такої України. І не біда, якщо вона одразу ж не буде сприйнята широким загалом. Ще зовсім недавно взагалі мало хто наважувався вживати словосполучення «національна державність», а сьогодні не знаємо що робити із різноманітними спекулянтами на національній ідеї.

Але вибори для нас будуть лише тактичним випробуванням. Як жартував Микола Плав'юк: «Пережили пацифікацію, нормалізацію, окупацію, переживемо і вибори». Більш важливо не тільки і стільки не програти битви, як виграти війну, яка, без перебільшення, сьогодні ве-

детсья проти нашої держави. Виграти війну означає зберегти, примножити та осучаснити найефективнішу зброю українців, а саме — український націоналізм, який дедалі частіше стає реальним фактором утвердження національної державності.

Націоналізм виходить на політичну авансцену сучасної України. Підстав для його «ренесансу» більше ніж достатньо. Два роки, по-суті, випробується терпіння нації. Намагання впровадити російську мову як другу державну, прирівняти червоний (насправді окупаційний) прапор до державного, встановити пам'ятники катові українського народу Сталіну, остаточно зрусифікувати вітчизняний інформаційний простір, врешті — недвозначні натяки ввести російський рубль замість української гривні, — все назване і неназване не може не підняти нову хвилю українського націоналізму. На цьому тлі створюються різні образи націоналізму. Зокрема в Галичині, де рівень національної свідомості українців завжди був високим, настирливо нав'язується думка про існування специфічного «галицького націоналізму». Вже не один рік окремі місцеві «інтелектуали» на противагу, як вони кажуть, «цінностям Донбасу», намагаються вкоренити ідею політичної і культурної окремішності Галичини, сепарація якої від Великої України, а отже «Донбасу» дозволить, на їх думку, зберегти питомий український дух, справжню українську історію, мову, культуру і традиції. Прообразом «такої України» вони бачать ЗУНР — Західно-Українську Народну Республіку.

Дзеркальним відбиттям «містечкового націоналізму» Галичини стало формування образу начебто модерного націоналізму, який має бути максимально адаптований до сучасних українських реалій. В основі такої ідеї лежить намагання сформувати політичну націю без урахування етнічної компоненти, яка, на думку апологетів, дратує Схід і Південь, а особливо Росію, отже не дозволяє об'єднати українські землі у міцну державу. Для цього придумуються найдивовижніші ідеологічні конструкції: від «ліберального націоналізму» — до «прагматичного захисту національних інтересів». Їх мета — нівелювати національну ідентичність українців. Кожен робить це по-своєму: одні хочуть зробити нас більше європейцями ніж українцями; другі — «радянськими людьми» в імперії Путіна-Медведева. Врешті, ще один образ «українського націоналізму», що його в основному культивують деякі як закордонні так і вітчизняні засоби масової інформації. Дедалі активніше робляться спроби ототожнити український націоналізм із ксенофобією, шовінізмом,

невиправданою агресивністю. Для цього, з одного боку, на щит піднімаються радянські стереотипи про «звірства ОУН-УПА» під час Другої світової війни. З другого — миттєво тиражуються заяви різних провокаторів, а то й дурнів, які вирішили, що чим голосніше вони видаватимуть, скажімо, расизм за націоналізм, тим вагомішими будуть їхні політичні дивіденди. Тому й потрібна сьогодні ОУН, щоб нація не збилася на манівці. Щоб на цих манівцях назавжди не загубилася головна мета її історичної місії — утвердження державності української нації. Бо лише націоналізм, носієм головних засад якого була і є ОУН, може гарантувати нації її етнічну, культурну, мовну самотність і політичну незалежність у кордонах нинішньої держави, а відтак перспективу у глобальному світі. Кожен, хто став на шлях націоналізму має усвідомлювати це призначення, а не спокушатися простими відповідями на не прості виклики. Окреме питання єдності націоналістів.

Зрозуміло, що в сучасних умовах ОУН не може монополізувати націоналістичної ідеї, ми не єдині, хто має право називати себе українськими націоналістами. А тому ОУН залишатиметься складовою єдиного націоналістичного руху, якого поки що не має, але на який із нетерпінням чекає український народ. Саме нам доведеться втілювати у життя велику ідею Миколи Плав'юка — проведення Другого Конгресу Українських Націоналістів. Якщо перший, установчий Конгрес на якому шляхом об'єднання різних націоналістичних організацій була утворена ОУН, відбувся у 1929 році, на чужині, коли ще не було Української держави, а тривала боротьба за неї, то цілком логічним було б проведення уже в незалежній Україні II Конгресу який б започаткував нову якість у діяльності сучасного націоналістичного руху як консолідованої політичної сили, дієвого і впливового фактора української політики. У 1929 році у Відні, коли завершилася робота Першого Конгресу Українських Націоналістів, новобраний Голова ОУН полковник Євген Коновалець звернувся до делегатів Конгресу з такими словами: «Ми поки що окреслили наші завдання і прийняли добровільні зобов'язання. Але це не осяг. Бо ж мусимо собі ще раз виразно усвідомити і величину цього нашого зобов'язання: мобілізуючись і спираючись на широкі народні маси, мусимо, ведучи їх, боротися і добитися відновлення Самостійної Соборної Української Національної Держави на всіх просторах життя українського народу». Парадокс полягає у тому, що спливили десятиліття, а цитовані рядки вождя ОУН і надалі залишаються актуальними. Таку

суголосність із часом можна трактувати по-різному: Одні скажуть — на то він і Коновалець, щоб бути завжди актуальним. Другі — справедливо дорікатимуть, що так і не спромоглися виконати його заповіт. Але для нас, членів ОУН, це означає тільки одне, що Євген Коновалець, як і сотні інших наших попередників і надалі стоять у перших лавах борців за українську державність. Вони з — нами, ми їх не зрадімо. Разом з ними — ми переможемо! Українська Самостійна Соборна Держава — обов'язково буде!

Слава Україні!

Провід ОУН

1. Богдан Червак (Київ), Голова ОУН;
2. Інна Білолипецька (Київ);
3. Сергій Кот (Київ);
4. Олександр Кучерук (Київ);
5. Віктор Генералюк (Київ);
6. Василь Петрик (Львів);
7. Зиновій Остап'як (Івано-Франківськ);
8. Володимир Чмир (Шишаки, Полтавська область);
9. Олександр Прищепа (Житомир);
10. Роман Коваль (Рівне);
11. Михайло Сидоржевський (Київ);
12. Тарас Петренко (Київ);
14. В'ячеслав Боков (Одеса).

Контрольно-ревізійна комісія ОУН

1. Леонід Осипчук — голова ГКРК;
2. Дмитро Стрижак;
3. Василь Каплунов.

Дисциплінарна комісія ОУН

1. Катерина Криворучко — голова Дисциплінарної комісії;
2. Микола Гвоздь;
3. Надія Бугай;
4. Катерина Саченко;
5. Микола Сулятицький.

XX Великий Збір Українських Націоналістів

14 грудня 2013 р. в Києві відбувся XX Великий Збір Українських Націоналістів. Найвищий форум націоналістів відкрив голова Сенату ОУН професор Дмитро Степовик. Від імені управи Фундації імені Олега Ольжича в Канаді XX ВЗУН привітав Іван Підкович. Також було заслухано вітання від Голови, Дирекції та членів Дослідної Фундації імені Олега Ольжича у США, яке передав Екзекутивний Заступник Голови Михайло Герець «Назарук», а також професора, доктора філософії зі США Наталії Іщук-Пазуняк.

Крім того, Великий Збір ОУН привітали представник ОУН у США — Олександра Ткаченко, Німеччині — Оксана Гриненко, Об'єднаних Арабських Еміратах — Дмитро Мосійчук.

Було зачитано вітання від Голови Проводу ОУН (бандерівців) Стефана Романіва. Народний депутат України, заступник Голови ОУН Павло Кириленко передав вітання від ВО «Свобода» та його голови Олега Тягнибока. Від ВО «Тризуб» ім. Степана Бандери вітав Дмитро Ярош, Конгресу українських націоналістів — Степан Брацюнь, Народного руху України — Василь Куйбіда, Української республіканської партії — Сергій Джерж, Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова — Олег Баган.

XX ВЗУН ухвалив рішення прийняти до ОУН на правах колективного члена Жіноче товариство імені Ольги Басараб та Олени Теліги на чолі з Олесею Применко.

Були заслухані та затверджені звіти керівних органів ОУН: Голови ОУН Богдана Червака, голови Головної контрольно-ревізійної комісії ОУН Леоніда Осипчука та голови Дисциплінарної комісії ОУН Катерини Криворучко.

Делегати XX ВЗУН схвалили ідеологічно-політичний документ «Український націоналізм і сьогодення: нові виклики і нові завдання», спільну заяву Голови ОУН Богдана Червака і Голови Проводу ОУН (бандерівців) Стефана Романіва «Сила у єдності!», а також концепцію змін до Статуту ОУН.

Головою ОУН одностайним голосуванням обрано Богдана Червака. Обрано також Провід Українських Націоналістів, новий склад Головної контрольно-ревізійної комісії ОУН та Дисциплінарної комісії ОУН.

Після завершення XX ВЗУН його делегати та гості вирушили на Майдан для участі у протестних акціях.

Вступне слово Голови ОУН

Шановні подруги і друзі!

У цьому році виповнюється двадцять років, як в незалежній Україні було зареєстровано Організацію Українських Націоналістів. Завершився багаторічний, сповнений трагізму, драматизму і багатьох героїчних сторінок етап підпільної і нелегальної діяльності ОУН. Завершився довготривалий період діяльності ОУН на еміграції.

З висоти двадцяти років можна і необхідно зробити певні висновки.

Передусім слід відзначити, що рішення еміграційного Проводу легалізувати діяльність ОУН в незалежній Україні було правильним. ОУН стала невід'ємною складовою сучасної України, без якої уже неможливо собі уявити її політичний і громадський ландшафт.

Та головне, що ідеологія українського націоналізму, що її багато років сповідувала і поширювала ОУН сьогодні стала надбанням не тільки багатьох політичних сил України, а й українського народу, який відстоює своє право бути господарем на рідній землі.

Імена багатьох лідерів ОУН, які очорнювалися і фальшувалися радянським режимом, тепер стали національними символами, справжніми героями України.

Найкращою ілюстрацією ідейної сили ОУН є реакція на її діяльність з боку ворогів Української державності. Одна, але дуже промовиста ілюстрація. У зв'язку з початком роботи нинішнього складу Верховної Ради України радіо «Голос Росії» та низка інших російських засобів масової інформації, а також газета «Комуніст» поширили ось такий коментар до мого виступу на з'їзді Всеукраїнського об'єднання «Свобода»: «Незмінний активіст націоналістичного руху в Україні Богдан Червак заявив, що разом з депутатами-націоналістами в українському парламенті незримо будуть присутні полковники Євген Коновалець і Андрій Мельник, Степан Бандера, Роман Шухевич, Олег Ольжич та Олена Теліга. Іншими словами, ідеологи і практики крвожерливої та людиноненависницької ідеології будуть незримо присутніми у новому українському парламенті». І що все це — «неонацизм».

Насправді ж, звичайно, ніякого «неонацизму» в Україні не було і немає, бо лідери ОУН і УПА, як відомо, ніколи не були нацистами. Навпаки, багато з них постраждали від нацистів. А те, що лідери ОУН і УПА й досі наганяють страх на російських шовіністів та українофо-

бів усіх мастей, свідчить про одне: ми уже відчуваємо їхню незриму підтримку у боротьбі за ідеали Української держави. І за це глибоко їм вдячні.

А тому Провід Українських Націоналістів розпочав заходи із повернення в Україну могил лідерів ОУН. Першим має повернутися засновник нашої організації та перший її голова полковник Євген Коновалець, могила якого знаходиться у Роттердамі.

У цій справі я звернувся за допомогою до голови фракції націоналістів у Верховній Раді України Олега Тягнибока. Знайшов розуміння і підтримку. На сьогодні спільними зусиллями ОУН і ВО «Свобода» фактично на державному рівні сформовано Організаційний комітет із перепоховання Євгена Коновальця.

Іншими словами, ми зробимо все від нас залежне, щоб виконати обіцянку, яку давали наші попередники на могилах наших героїв.

Сьогодні, ж відкриваючи ХХ Великий Збір Українських Націоналістів, закликаю пам'ятати не тільки про славу наших попередників, але й справу, яку вони розпочали, а ми зобов'язані завершити.

Виступ Голови ОУН Богдана Червака на ХХ ВЗУН

Минуло майже два роки, як відбувся позачерговий ХІХ Великий Збір ОУН. Отже, можна зробити певні підсумки.

Особливість цього періоду для ОУН полягає передусім у тому, що нам довелося діяти як в нових політичних обставинах, пов'язаних із результатами виборів до Верховної Ради України та Українською революцією, а також зміною керівництва ОУН, що було зумовлене смертю Миколи Плав'юка.

Почну з останнього. За час, що минув успішно завершено всі необхідні процедури, що стосується юридичного оформлення рішень ХІХ ВЗУНу, а також інших установ, що тісно співпрацюють з ОУН, зокрема Фондації ім. Олега Ольжича.

На сьогодні ОУН та її складові, зокрема Фондація імені Олега Ольжича, Видавництво імені Олени Теліги, газета «Українське слово», журнал «Розбудова держави», інші установи активно працюють, а їхня діяльність легітимізована відповідними рішеннями Міністерства юстиції України та Державної реєстраційної служби України.

Незадовго до нашого Великого Збору Міністерство юстиції України також зареєструвало Жіноче Товариство ім. Ольги Басараб та Олени Теліги. Отже, якщо можна так сказати, «родина ОУН» поповнилася важливою жіночою організацією.

Який головний підсумок зробив для себе як голова ОУН?

Наша організація — реальність, яку визнає суспільство. Вона не «на папері» і не «на дивані».

Більше того, відчуваю як активізується діяльність ОУН, і, що важливо — на сході і півдні України. Так, не без участі ОУН, у Луганську і Сімферополі виходять українські газети «Козацький край» і «Думка», на шпальтах яких пропагується ідея України як держави української нації.

До гурту націоналістичних видань приєдналася газета «Вісник Меморіалу», що виходить за підтримки Хмельницької ОУН.

В Одесі ОУН разом з іншими патріотичними організаціями відзначила 125-ту річницю від дня народження одного із батьків українського націоналізму Миколи Міхновського.

Пригадую, ще кілька років тому був в Одесі на презентації своїх книжок. На зустріч прийшли десятки людей. У цьому році величезна зала в центрі Одеси була заповнена вцент. Сотні одеситів прийшли не стільки вшанувати пам'ять вірного сина України, чи зустрітися з Головою ОУН, як маніфестували свою українську позицію й готовність рішуче протидіяти будь-яким антиукраїнським силам, що час від часу піднімають голову в Одесі.

У контексті згаданого ювілею, Рівненська обласна організація ОУН перевидала книжку Миколи Міхновського «Самостійна Україна», яка активно поширюється в Україні.

У Львові, Зашкові та Каневі ми повели масштабні заходи із вшанування пам'яті першого голови ОУН полковника Євгена Коновальця. На заклик ОУН гідно відзначити пам'ять Коновальця відгукнулися практично усі націоналістичні партії і організації. Відтепер у Львові діє Громадський комітет, що його очолює провідник Львівської ОУН Олег Гринюк, і який займається організацією і проведенням в Україні заходів, які мали б донести до широкої громадськості правду про великого полковника.

У Харкові за участю обласної організації ОУН відбувся круглий стіл «Національна ідентичність перед викликом глобалізації», який започат-

кував у цьому місті низку інших подібних заходів, де обговорюються нагальні проблеми сходу і півдня України, їх інтеграції в єдиний національний організм.

У Києві нам вдалося «притиснути» місцеву владу й домогтися виділення коштів на пам'ятник Олені Телізі, який має постати у Бабиному Яру. Спротив цьому чиниться неймовірний. Але завжди буде адекватна відповідь. Народний депутат України, заступник Голови ОУН Павло Кириленко взяв під свій особистий контроль це питання.

Свідомо у своїй діяльності ставимо наголос на гуманітарних проектах. Адже «лінія фронту» у боротьбі за Україну сьогодні пролягає саме через душі українців. Нам силою намагаються нав'язати «руській мір» та подекуди у вигляді «європейських стандартів» хочуть прищепити сумнівні, а то й ворожі під кутом зору Божої і людської моралі «цінності». Ми ж будемо усюди утверджувати «свою правду», тобто українську і християнську.

А тому у Львові наші структури домагаються встановлення і відкриття меморіальної дошки на честь відомого мецената Степана Федака, соратника полковників Є. Коновальця та А. Мельника, який у свій час матеріально допомагав українських націоналістам. У цьому ж Львові хочемо гідно вшанувати пам'ять члена ОУН Миколи Лемика, який ліквідував радянського дипломата і в такий спосіб показав більшовицьким окупантам, що ОУН готова до відплатних акцій за Голодомор 1933 року.

В Івано-Франківську ОУН знайшла порозуміння з місцевою владою щодо встановлення тут пам'ятника голові ОУН Андрію Мельнику. Поруч з пам'ятниками Євгену Коновальцю і Степанові Бандері, цей пам'ятник символізуватиме єдність українського націоналістичного руху.

У Житомирі ОУН домоглася встановлення анотаційної дошки Олегу Ольжичу, яка вже була тут встановлена, але з «невідомих» причин зникла. Заходи із її відкриття стали помітною подією у житті міста, засвідчили, що можна добиватися конкретних результатів, навіть у ситуації, коли все українське, все що пов'язане із історією націоналістичного руху ігнорується і забороняється.

Сьогодні Житомирська ОУН з такою ж наполегливістю бореться за гідне вшанування у своєму місті пам'яті двох інших визначних діячів ОУН — Миколи Сціборського і Омеляна Сеніка-Грибівського.

У Шишаках, що на Полтавщині, ми включилися у боротьбу за будівництво храму для УПЦ-КП.

У Київській області, зокрема у Боярці члени ОУН тісно співпрацюють з організацією «Героїка». Українським націоналістам разом з місцевою громадою вдалося тут відновити поховання козаків та старшин Армії УНР. Шестеро бійців, які загинули в боях за незалежність України у 1918–1919 роках, були поховані на Будаївському цвинтарі (тепер старе зруйноване кладовище по вулиці Зеленій у Боярці). Після окупації УНР більшовиками цвинтар, а з ним і військові могили, були знищені. Вже за незалежної України історикам вдалося віднайти архівні документи на підставі яких було встановлено особи воїнів та місця їхнього погребіння. І ось тепер, при сприянні ОУН, у Боярці з'явився меморіал, який засвідчує, що українці зберігають пам'ять про свою героїчну історію.

У Києві на постійній основі діє вишкільний інститут «Школа ОУН» у якому беруть участь відомі громадські, політичні і церковні діячі України. А Київська міська організація ОУН започаткувала серію заходів із шанування героїв Української Народної Республіки.

Можна розповідати про інші наші ініціативи, але й сказане ілюструє, що ОУН не стоїть осторонь боротьби за утвердження цінностей питомих саме для нашої нації.

Посилилася присутність ОУН в мережі Інтернет. Крім офіційного сайту, який безперерійно працює останні чотири роки відкрилися сторінки Львівської, Житомирської, Запорізької ОУН, а також сайт газети «Українське слово». Кримська ОУН підтримує у мережі Інтернет цілих два сайти, які розповідають про життя української громади на півдні України.

Але весь цей час не тільки займалися «гуманітарною політикою». У цьому році ми відчули, що не можемо стояти осторонь політичних репресій, які ведуться проти активістів націоналістичних організацій. Так, ми хотіли звільнення Юрія Луценка і не погоджуємося з мотиваціями щодо ув'язнення Юлії Тимошенко. Але інколи не розуміємо нашу опозицію, коли вона не хоче захищати інших політв'язнів. Тому тісно координуємо свою діяльність із Комітетом Визволення Політв'язнів, в рамках якого домагаємося негайного звільнення усіх політичних в'язнів.

Радію, що колективним членом ОУН став Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова, де зібрано фахівців готових до інтелекту-

ального протистояння «руському міру» та опрацювання питань, пов'язаних із адаптацією ідеології націоналізму до сучасних реалій.

Побачили світ нові книги членів ОУН. Особливо хочу відзначити появу книжок Дмитра Степовика «Наслідуючи Христа: віруючий у Бога Тарас Шевченко», Володимира Білінського «Україна-Русь. Споконвічна земля» та Романа Матузки «Сталінізм: практика та наслідки». На цьогорічному ХХ Міжнародному книжковому «Форумі видавців» у Львові презентувався унікальний «Кобзар», якому передували п'ять видань уже відомого загалом «Забороненого Кобзаря». Роботу з підготовки книжки здійснив провідник Харківської обласної організації ОУН Микола Зубков. Ці книги, передусім, важливий ідеологічний матеріал, який має нам допомагати у повсякденній роботі.

21 вересня ц. р. відбулася подія історичного значення в житті ОУН. Цього дня було посвячено Прапор ОУН, який багато десятиліть зберігався за кордоном. Прапор ОУН, витоки якого сягають 1929 року, передав ветеран національно-визвольних руху Степан Касіян під час свого перебування у Києві, який він відвідав у рамках проведення Світового конгресу українців.

Ця подія засвідчила, що ОУН остаточно утверджується в Україні, стає Організацією, яка об'єднує українців, що приживають на українських землях, але пам'ятають про своїх земляків, членів ОУН, доля яких розкидала світом.

Налагоджено конструктивну співпрацю із фракцією націоналістів у Верховній Раді України, що дало можливість започаткувати новий, до цього часу не властивий ОУН напрям роботи, а саме підготовку проектів нормативно-правових актів, які можуть бути розглянуті у парламенті. Так, Київська міська організація ОУН підготувала і передала у фракцію ВО «Свобода» законопроект про підтримку українського книговидавця та проект закону про правонаступництво України щодо Української Народної Республіки.

При нагоді закликаю усіх долучитися до цієї роботи, адже у наших руках з'явився реальний механізм впливу на ситуацію в Україні, впровадження у реальне життя ідеологічних засад націоналізму.

Декілька слів про політичні пріоритети.

Ще на початку виборчої кампанії до Верховної Ради України ми підтримали Всеукраїнське об'єднання «Свобода». Водночас виступили за створення у парламенті коаліції політичних сил у тому форматі у яко-

му вона існує тепер. При цьому керувалася не персональними симпатіями чи антипатіями, а програмами з якими партії і кандидати йшли до влади.

Про свій вибір не жаліємо і сьогодні.

З-поміж існуючих політичних сил, представлених у парламенті, лише опозиційні у форматі ВО «Свобода», «Батьківщина» і «Удар» обстоюють ідеологічні й політичні засади, правда далеко не всі, що притаманні ОУН. Через це наша організація виступає за посилення і подальшу кристалізацію саме націоналістичної складової української політики.

Досвід попередніх років, коли окремі політики закликали до об'єднання усіх з усіма показує, що це не дає результату. Навпаки, результат є там, де обстоюються чіткі принципи, конкретні ідеологічні пріоритети.

Переконаний, що після того як ВО «Свобода» закріпила за собою статус парламентської партії настав час об'єднати так званий «громадський сектор». Адже в Україні націоналістичні організації діють, як правило, не скоординовано, а значить неефективно. Лише поєднання сил націоналістів у парламенті й поза ним, дасть можливість створити єдиний і потужний націоналістичний рух, посилити його вплив на внутрішню і зовнішню політику.

Скажімо, ОУН разом з іншими націоналістичними організаціями, зокрема «Триzubом» імені С. Бандери, Центром імені Д. Донцова і КВП виступила з різкою критикою польських шовіністичних організацій, які використовуючи наближення 70-ї річниці так званої Волинської трагедії звинувачують ОУН і УПА у «етнічних чистках», інших «гріхах», які не підтверджуються історичними фактами. З аналогічними заявами вступили депутати від ВО «Свобода». І тільки після цього в Україні і Польщі «скресла крига», тобто потроху приходиться розуміння, що справжнє українсько-польське примирення може наступити лише тоді, коли поважатимемо один одного.

Цей непростий рік переконав мене, і, думаю, всіх нас, що ОУН була і залишається включеною в активне суспільно-політичне життя України. І тепер тільки від нас залежить, яким буде її майбутнє. Одне лише зазначу, без ОУН, а точніше українського націоналізму репрезентантом якого є ОУН, Україна навряд чи відбудеться як національна держава, про яку мріяли і за яку боролися наші попередники.

Український націоналізм і сьогодення: нові виклики й нові завдання

Ідеологія українського націоналізму органічно визріла в історії як світоглядна система ідеалістично типу. Націоналізм пояснює життя як пріоритет духовного над матеріальним, нуртування духу й сили волі, енергетика й цілеспрямованість яких визначають успіх чи неуспіх народів, впливають на їхню здатність до державотворення, соціальної самоорганізації, історичного розростання й наступальності. Свободи, поступу не буває без жертв. Воднораз слід пам'ятати, що жоден народ не зможе досягти національного ідеалу без цінування життя своїх представників. Метою ж існування людини є наближення до Бога, тоді як «дорога до Бога лежить через Батьківщину», глибоке єднання із розвитком своєї нації.

Націоналізм вимагає заглиблення в національну історію та культуру. Усі біди української нації пов'язані з одними й тими самими причинами — тривалою бездержавністю та нехтуванням національною ідеєю як наріжним каменем державотворення. Ключ до розв'язання на користь українському народові всіх наших проблем (політичних, економічних, соціальних, аграрних, правових, конфесійних, мовних, освітніх, культурних тощо) — утілення в життя української національної ідеї, тобто:

- відновлення історичної пам'яті, пробудження національної самосвідомості, гордості та гідності українців;
- узяття ними всієї повноти влади у власній державі, створення надійних умов для здійснення права на вільні життя та працю на своїй землі;
- об'єднання народу навколо спільної мети, зумовленої його прагненнями та глибинними потребами, навколо ідеї загального добра та щастя як найвищої мети, визначення нацією своєї історичної місії;
- утвердження незалежної України як національної не лише формою, а й змістом, високодуховної, соборної, правової, демократичної та соціальної, могутньої та заможної, передової та процвітаючої держави — світового лідера, спроможної забезпечити поступ і вільний розвиток українського народу, гарантувати своїм громадянам широкі права, свободу, безпеку, справедливість і добробут;

- відродження та плекання духовності, охорона традиційних українських цінностей, збереження нацією історичних надбань, питомої культури та мови, своєї самобутності й цілісності;

- виховання національно свідомого, цілісного громадянина-патріота й формування на цій основі спільноти, здатної самовідроджуватись;

- становлення й повнокровне життя єдиного народногосподарського, мовно-інформаційного, культурницького та інших просторів, які зміцнюватимуть соборність і підтримуватимуть тотожність нації, забезпечуватимуть передавання знань від покоління до покоління.

На часі — органічне поєднання національного відродження з національним державотворенням, реалізація системного захисту етнонаціональних інтересів і свобод українства. Нація потребує розгортання якнайширших процесів розвитку своєї культури, утвердження України як надважливої держави у Центрально-Східній Європі, забезпечення міжнародних зв'язків, системи військово-політичних союзів, які б, своєю чергою, гарантували цілковиту захищеність і незалежність держави.

Нинішні загрози існуванню української нації та держави є як зовнішніми, так внутрішніми. Перша й головна — це насамперед російський імперіалізм. Москва жодним чином не хоче змиритись із розпадом СРСР і втратою України як частини своєї території, відмовляється сприймати нашу державу як суб'єкта міжнародного права, як рівноправного партнера, усе ще не полишає надій повернути Україну до свого складу. Звідси — грубе й неприкрите втручання в наші внутрішні справи, тиск і шантаж, економічні війни, спроби нав'язати свою волю.

Друга зовнішня загроза пов'язана з глобалізацією — порівняно новим явищем сучасного світу, яке виразно заявило про себе в останні десятиріччя. Загальне політичне й економічне зближення, міжнародний поділ праці, рух до економічного простору, який осягає світ, переплетення культур — закономірні явища, невідворотні процеси. Проте з позицій націоналізму ООН не сприймає нав'язування цілковитого уодноманітнення, ідей усунення будь-яких міжнаціональних бар'єрів, руйнування міждержавних кордонів і самих національно-державних утворень, тотального панування великих усесвітніх підприємств і, нарешті, створення світових наднаціональних центрів впливу та управління. У такій системі немає місця національним державам, а збере-

ження національних традицій стає неможливим. Ми ж, націоналісти, цінуємо й захищаємо культурницьке розмаїття людства, для нас важливі як внутрішня зв'язність, так і відокремленість національних рід в океані людства. Для нас українськість має неминущу цінність. Ми вважаємо, що національна самобутність не була, не є і ніколи не буде перешкодою для поступу, здатності до розвитку в різних галузях діяльності.

Не бракує для поступу й внутрішніх проблем. Найголовніші серед них — потужна промосковська п'ята колона, роз'єднаність країни, втрата духу національної солідарності й розпорошення сил корінного народу, викривленість національної самосвідомості українців унаслідок тривалого часу підневільного стану, зросійщення та комплекс меншовартості, що насаджували сторіччями, брак довіри народу до відроджуваної державності як до своєї, віками вимріяної, глибоке занурення суспільства в так званий «руській мір», девальвація національних цінностей та подальше розмивання національної самосвідомості, панування ідей та цінностей лібералізму й космополітизму, що стали новітнім засобом розхитування національної окремішності, утверджують культ споживацтва, наголошують лише на матеріальних чинниках і відкидають позаекономічні сенси руху до вершин цивілізації. Отже, стратегічним завданням ООН є організація в сучасному українському суспільстві центрів ідейної сили з поширення світоглядних принципів націоналізму. Важливо пробудити оптимістичне, наступальне світовідчуття в українській нації.

ООН підтримує передовсім ті політичні середовища, які сповідують націоналістичні ідеї і сприяють національній консолідації та мобілізації українського суспільства. Водночас вона протидіє силам, які дезорієнтують наших громадян і хаотизують політичне мислення українського соціуму. Ідейне протистояння із середовищами, які дотримуються космополітичних, ліберальних принципів чи реанімують народницьке мислення в політиці є закономірним.

Внутрішньополітична ситуація в Україні сьогодні набула загрозливого стану. Зумовлено це насамперед несформованістю національної еліти. Через те на верхівці влади зчаста опиняються випадкові особи, котрі не мають чіткого усвідомлення того, які внутрішні й зовнішні умови існування українського народу, якою на сьогодні є його роль в економічному та політичному світовому просторі. Водночас керманичі

держави так і не дали однозначних і переконливих відповідей на запитання: хто наші стратегічні партнери, союзники, у чому істинний сенс щасливого життя нації, якою має бути стратегія та тактика розбудови нашої держави, її політичної системи. Як наслідок, політичні кола ніколи не мали чітких критеріїв і принципів державотворення. Відсутнє розуміння того, що процес утвердження нації має поєднуватися з динамічними змінами в усіх ділянках суспільного життя.

Систематичне нехтування національною ідеєю призвело до витворення й остаточного оформлення неоколоніальної системи поневолення українства — режиму «внутрішньої окупації». Нерозв'язаним залишається українське національне питання. Реально українська нація не має всіх можливостей і прав для самоутвердження й повноцінного розвитку, у суспільстві маємо потужні процеси подальшого змосковлення та денаціоналізації. Тут визначальними чинниками є домінування російської культури у вітчизняному просторі й надзвичайне поширення викривлених до абсурду та zdeформованих ідеалів лібералізму й космополітизму. Якщо такі тенденції не буде зупинено, якщо не почнуть домінувати принципи націоцентризму, то декларативна українська державність цілком може перерости в Малоросію, де домінуватиме неукраїнський соціальний та духовний елемент. Це може стати точкою неповернення до власних джерел. Народи, які не спромоглися чітко усвідомити власної сутності, визначальні, корінні інтереси, найважливіші цілі та шляхи їх досягання, зникали зі світової мапи.

Додатковим чинником нині став наступ російського шовінізму, який в сучасних політичних умовах отримав усі можливості для поширення в українському суспільстві: з Росії завозять літературу імперської та чорносотенної тематики, у пресі публікують, а в інтернеті викладають усе, що хочуть із постійним наголосом на ненависті до українства. Високопосадовців влада добирає за одним принципом — аби любив усе російське й був байдужим до української справи, до українського національного питання.

Засилля в керівних кріслах системи осіб проросійської орієнтації, як і засилля змосковлених типів у середовищах, які формують інформаційні потоки (преса, телевізія, кіно, агенції новин) є реальною небезпекою й потужним гальмом для країни. Вона все ще зберігає свій напівколоніальний характер. Як вислід, українська нація поки що не дивиться на світ своїми очима, ще не розпросторила свій творчий потенціал.

До всього цього маємо ще й чинник соціальної загрози для українства, яке у своїй державі опинилось у великій залежності від великого капіталу. Зосередження значних ресурсів у невеликої групи осіб, які в умовах неконтрольованого ринку стали недосяжними для правосуддя, відкрило ще один простір для руйнування національного буття. Масове зубожіння українців, їх безправ'я перед капіталом, тотальне пограбування природних і матеріальних багатств України, усюдисуща корупція — ось головні наслідки правління «ефективних господарників». Тому лише національна солідарність, захист національних інтересів можуть сприяти розбудові справжньої Української держави.

Кардинальні зміни в українському суспільстві можуть статись лише внаслідок зміни ментальности нації в напрямку вивільнення її від психологічних стереотипів політичного рабства, прислужництва, малоросійства, безвілля, інертності, безпринципності. Саме користаючи із цих негативних ознак українства, нечисельна проросійська частина нашого суспільства продовжує домінувати. Тому надважливим завданням для нації є докорінна та якісна зміна основної парадигми її виховання, прищеплювання їй через ідеологічну пропаганду, ЗМІ, культурне виховання цілковито нових, базованих на філософії ірраціоналізму, традиціоналізму й волюнтаризму принципів. Отже, першочерговим завданням для ОУН є системне поширення в суспільстві ідеологем націоналізму, дбання про те, щоб вони циркулювали у свідомості нації.

Нині Україні властива роздвоєність суспільства у виборі подальшого шляху розвитку — між Заходом і Москвою. В обох випадках створюється певний пропагандистський оманливий міт: мовляв, усі проблеми України буде розв'язано по інтеграції в Європейський чи Митний союз. Це, безперечно, не так. Проте було б наївним уважати, що Київ зможе залишитись осторонь загальноєвропейських і загальносвітових процесів, що наша країна здатна бути такою собі другою Швейцарією, але на сході Європи.

У цій ситуації надважливо зрозуміти одне: європейський вибір не має альтернативи. По проголошенні незалежності повернення нашої держави в сім'ю європейських націй є природним і закономірним. До того ж Україна має зробити рішучий і реальний крок, який відірвав би її від Росії, а отже, зміцнив суверенітет. Без такого кроку Україна буде приречена плентатись у фарватері московської політики, яка мов иржа залізо точить тіло української нації. Розглядаючи все лише в регіональ-

ному вимірі, можна приректи себе на маргіналізацію та довічну світову ізоляцію. То ж на часі — зміцнення зв'язків нації із загальнолюдською цивілізацією, утвердження європейських стандартів. На кону - вибір різних світів, способів і філософій життя.

Хоч як би там було, ми маємо здолати як хвилю російського імперіалізму та шовінізму, так і виклики глобалізації. Ще одне завдання націоналізму — підготувати народ до протистояння цим викликам, мобілізувати його для втримання повноцінної суверенності. Принциповим є недопущення входження України в будь-які союзи, які мають наднаціональні органи керування. Лише за таких умов стане можливим майбутній вільний розвиток українського народу у світовому співтоваристві. Поза всяким сумнівом, наша нація спроможна піднятися до рівня великих націй Європи та світу, досягти свого ідеалу в структурі загальнолюдських цінностей і добробуту.

Зміцнивши, у подальшому Україна може стати ключовою державою Центрально-Східної Європи. Про це свідчать її географічне розташування, природні ресурси, науковий та економічний потенціал, демографічна величина. Відповідно, уже час дбати про плекання у свідомості нації візії майбутнього України як стрижневої країни, яка, спираючись на берегову лінію Чорного моря, може потужно впливати на створення нового геополітичного регіону — Балто-Чорноморської осі, з подальшим прилученням до нього держав Південно-Східної Європи та Закавказзя. У цьому контексті має по-новому прозвучати традиційне націоналістичне ідеологічне гасло «Опора на власні сили», збереження на прикордонні власної культури посеред розмаїття інших світів.

Головними напрямками змагань за національну державу вбачаємо такі:

1. Закорінення в суспільстві основних гасел ОУН «Воля народам, гідність людині», «Україна — спільне добро усіх її громадян!» «ОУН — за національну та соціальну справедливість в Українській державі!», створення системи захисту інтересів українців в усіх сферах життя, запровадження та дотримання низки юридичних механізмів (обов'язковий іспит з української мови, історії та українознавства для чиновників та інших посадовців усіх без винятку рівнів, для емігрантів та трудових мігрантів, обов'язкова фіксація національності кожної людини на державній службі; створення спеціальних громадянських комісій, які

контролюватимуть дотримання норм щодо забезпечення українських національних інтересів у внутрішній політиці держави й т. ін.).

2. Розширення представницьких функцій і прав народних обранців, обмеження депутатської недоторканності та пільг, створення реального механізму відкликання депутатів усіх рівнів, поширення принципу виборності на голів обласних і районних державних адміністрацій, суддів, начальників міліції та інших держслужбовців.

3. Проведення системної політики щодо декомунізації країни, протидії всім формам і проявам денаціоналізації та русифікації нації.

4. Боротьба за скорочення випадків подвійного громадянства, за автоматичне припинення громадянства України особами, які набули громадянство іншої держави.

5. Запровадження суворого контролю за міграцією населення з-за кордону.

6. Створення боєздатної армії, наповненої духом українського патріотизму, утвердження в суспільстві переконаності, що Україна як стрижнева держава Центрально-Східної Європи, як надважлива країна для стабільності всього геопростору від Балтики до Передньої Азії не може існувати з деморалізованим, роззброєним, урізаним військом, як це є тепер, а повинна мати передові й боєздатні військо та флот, які б будь-якої миті змогли дієво протистояти агресивному російському імперіалізові, реагувати на нові виклики. Боротьба за цілковите виведення з території України московських військ.

7. Заснування мережі молодіжних патріотичних осередків, покликаних створювати в суспільстві атмосферу поваги до військової справи й виховувати молодь у душі національної героїки. Заборона антиукраїнських і антидержавних осередків усіх видів.

8. Державний контроль за стратегічними галузями господарства, скорочення контрольних органів, реформа податкової системи, послідовне забезпечення умов для самодостатності національної економіки, законодавче обмежування експансії транснаціональних капіталів в Україну, протидія економічному неоколонізму, системний наступ на всездозволеність олігархів.

9. Збереження й відродження потенціалу українського села, його духовності й культури як основ нації. Пільгове оподаткування підприємств на селі, мораторій на продаж сільськогосподарських земель до легітимного розв'язування питання про рух земельних ресурсів.

10. Забезпечення національного характеру української освіти, протидія її комерціалізації, забезпечення єдиної та безплатної системи освіти на всіх рівнях, кардинальна дерусифікація навчально-виховного процесу.

11. Національно зорієнтована державна програма розвитку мовно-інформаційного простору з відповідною протидією всім антиукраїнським тенденціям і формам одурманення суспільства.

12. Забезпечення умов розвитку України як сучасної високотехнологічної держави, що здатна ефективно розвивати свою економіку в сучасних умовах конкуренції, спираючись на використання усіх можливостей інтелектуального потенціалу української нації.

Слава Україні!

(Ухвалено делегатами ВЗУН)

Сила у єдності!

Заява

Ми, голови Організації Українських Націоналістів і Організації Українських Націоналістів (бандерівців), висловлюємо занепокоєння щодо майбутнього Української державності.

На жаль, за роки незалежності Україна так і не стала національною державою Української Нації. Бізнесові, кланові інтереси вузького кола осіб ставляться вище інтересів Української Нації і Держави. Як наслідок — соціальне розшарування та зубожіння більшості українського народу, його русифікація, наступ на українську мову і культуру, історичну пам'ять нації.

В Україні посилюються тенденції, що становлять загрозу стабільності, добробуту українського суспільства, соборності та національній сутності Української держави, розмиваються основи української культурної ідентичності. Не припиняються спроби втягнути Україну в оновлене московське ядро — так званий Митний союз.

Усвідомлюємо, що настав час консолідувати український націоналістичний рух і передусім відновити єдність ОУН, яка була створена у 1929 році полковником Євгеном Коновальцем та його соратниками. Ідейною основою такого об'єднання є український націоналізм, що його виплекала ОУН та її провідні ідеологи.

ОУН завжди стояла на сторожі інтересів Української Нації. Зважаючи на загрози, які постали перед нею сьогодні, заявляємо про свою волю об'єднати зусилля у відстоюванні українських національних інтересів в усіх сферах життя держави.

Ми переконані, що у цей складний для нашої країни час єдина ОУН стане вагомим чинником утвердження заможної і справедливої Української Самостійної Соборної Держави.

Слава Україні!

Голова ОУН

Богдан Червак

Голова ОУН (бандерівців)

Стефан Романів

Звернення

7 листопада 2013 року у Києві на зборах Жіночого Товариства імені Ольги Басараб та Олени Теліги одностайним голосування було ухвалено рішення звернутися до керівництва Організації Українських Націоналістів з проханням про вступ до ОУН на правах колективного члена.

Таке рішення логічне і закономірне. Адже у назві нашого товариства імена двох жінок, яких неможливо відділити від ОУН і українського націоналістичного руху. Більше того, Ольга Басараб і Олена Теліга — це символи ОУН, героїчний приклад для українського жіноцтва і нації в цілому.

Наше Товариство повністю поділяє ідеологічні засади ОУН, твердо стоїть на засадах українського націоналізму, готове активно включитися у виконання усіх завдань, які стоять перед ОУН і українською нацією.

Як голова Товариства, переконана, що об'єднання наших зусиль посилить вплив українських націоналістів на всі процеси, які відбуваються в Українській державі, наблизить нас до спільної мети — побудови Української Самостійної Соборної Держави!

Прошу Вас, пане Голово і делегатів ХХ Великого Збору Українських Націоналістів ухвалити відповідне рішення.
Слава Україні!

Олеся Применко,

голова Жіночого товариства

імені Ольги Басараб та Олени Теліги

Провід ОУН

1. Богдан Червак, Голова ОУН;
2. Павло Кириленко, заступник Голови ОУН;
3. Інна Білолипецька (Київ);
4. Сергій Кот (Київ);
5. Олександр Кучерук (Київ);
6. Василь Петрик (Львів);
7. Зиновій Остап'як (Івано-Франківськ);
8. Леонід Осипчук (Київ);
9. Володимир Чмир (Шишаки, Полтавська область);
10. Олександр Прищепа (Житомир);
11. Роман Коваль (Рівне);
12. Михайло Сидоржевський (Київ);
13. В'ячеслав Боков (Одеса);
14. Олеся Применко, голова Жіночого товариства ім. Ольги Басараб та Олени Теліги (Київ).

XXI великий збір Українських Націоналістів

21 травня 2016р. відбувся XXI Великий Збір Українських Націоналістів (ВЗУН). Перед його початком делегати і гості, які прибули до Києва з усіх областей України, в тому числі з АР Крим, взяли участь у відкритті меморіальної дошки на честь героїв російсько-української війни Андрія Юрги («Давида») і Василя Кіндрацького («Кіндрата»).

Дошку, присвячену бійцям, які під прапором ОУН захищали Україну і героїчно загинули на Донбасі освячено на приміщенні Фондації ім. Олега Ольжича, де знаходиться офіс ОУН з якого вони пішли на війну і куди по смерті повернулися героями.

XXI ВЗУН заслухав звіти: Голови ОУН Богдана Червака та Головної контрольно-ревізійної і Дисциплінарної комісії.

Із звітами та доповідями також виступили провідники обласних організацій, представники асоційованих організацій, зокрема Української військової організації (УВО) та Жіночого товариства ім. Ольги Басараб і Олени Теліги, Фондації ім. О. Ольжича.

Делегати XXI ВЗУН схвалили нову редакцію Статуту ОУН, зокрема в частині його приведення до чинного в Україні законодавства.

XXI ВЗУН затвердив керівні органи Організації Українських Націоналістів. Головою ОУН обрано Богдана Червака. Також обрано новий склад Проводу Українських Націоналістів (ПУН), Головної контрольно-ревізійної і Дисциплінарної комісії, а також Сенату ОУН. Головою Сенату став Зиновій Остап'як, довголітній член ПУН, колишній провідник Івано-Франківської обласної ОУН.

XXI ВЗУН схвалив звернення до Президента України і Уряду з вимогою встановити у Бабиному Яру пам'ятник визначній діячці ОУН Олені Телізі, а у Львові — пам'ятник засновнику і першому Голові ОУН полковнику Євгену Коновальцю.

Делегати XXI ВЗУН звернулися до Президента України Петра Порошенка з проханням присвоїти звання Героя України сотенному УПА Миколі Симчичу.

Виступ Голови ОУН Богдана Червака на XXI ВЗУН

Війна проти Московії — це боротьба за українську ідентичність!

Дорогі подруги і друзі!

Шановні гості XXI Великого Збору Українських Націоналістів!

В Україні не існує іншої, крім ОУН, організації чи партії, історія якої сягала б понад вісім десятків років. Це дає мені право порушити одне важливе питання. А, власне, якому поколінню ОУНівців було найскладніше, найважче в боротьбі за ідеали Української Самостійної Соборної Держави? Формуюлю питання саме так, бо легко нам ніколи не було.

Так от, з огляду на події, які ми пережили за останні три роки, маю всі підстави стверджувати, що у славній історії ОУН були тільки два етапи, пов'язані із війною. На долю полковника Андрія Мельника та очолюваного ним проводу випала Друга світова війна. І ОУН гідно пройшла крізь горнила цієї війни. На долю нашого покоління випала нинішня війна — не менш жорстока. Але це також війна за незалежність і соборність України.

Тільки нині можна по-справжньому зрозуміти переживання, відчуття та емоції наших попередників, які є для України героями. Бо такі ж переживання, відчуття та емоції переживаємо ми, зокрема ті, хто зібрався в цій залі.

Полковник Андрій Мельник споряджав похідні групи в Україну. І нам довелося відправляти не одну бойову групу на схід. Вони оплакували своїх побратимів. Ми — своїх. Вони не втратили віри в Україну. І ми переконані, що переможемо загарбника.

Щоправда, існує одна відмінність. Покоління Мельника-Ольжича-Теліги боролася за Україну. Ми ж обстоюємо її честь і гідність. Але ця відмінність не така вже суттєва, якщо визнати об'єктивний і незаперечний факт — бій за державність української нації триває!

Можна довго переповідати новітню історію ОУН, зокрема її участі в російсько-українській війні. Та цього робити не буду. Натомість запрошую всіх прочитати книжку Бориса Гуменюка «Блокпост». Вона — унікальна. Бо це перша книжка, що великим накладом з'явилася в Україні де йдеться про ОУН, її бійців у контексті всіх історичних і політичних обставин у яких ми живемо останні три роки. Не поліуйтеся, прочитайте. Передайте цю книжку рідним і знайомим. Щоб кожен українець пережив, відчув і зрозумів те, що саме мотивувало українців стати під прапора ОУН і битися з московитами за рідну землю.

У книжці ви не знайдете жодного вигаданого образу чи події. ОУНівці «Кіндрат», «Бояр», «Леший», «Хан», «Кром», «Комбат», «Гестапо», «Рем», «Хохол»... — це не вигадані персонажі, а реальні ОУНівці, завдяки героїзму яких вдалося зупинити російську орду на Донбасі. А скільки їх не згаданих у цій книжці — «Роберт», «Зондер», «Вовк», «Хрест», Сергій Олійник, Віктор Репінський.

Вони билися й б'ються не за нагороди. Але вдячні Святійшому Патріархові Української Православної Церкви — Київського Патріархату Філарету, який нагородив медаллю понад 60 наших бійців і волонтерів.

Орденем Богдана Хмельницького нагороджено посмертно Василя Кіндрацького.

Потрібен час, щоб сповна осмислити такий феномен як волонтери ОУН. Здебільшого на плечі жінок ліг тягар обов'язку підтримки тих, хто взяв до рук зброю. Усіх не перелічити. Але не можна не згадати Катрусю Потебенко, Лілю Мусіхіну, Оксану Ковч, Ніну Кирпотіну, Людмилу Чичук, Галину Шиманську, волонтерські організації з Херсона «Атланти» і Полтави — «Батальйон небайдужих», волонтерські групи «Маскувальна сітка на Вежі над Дніпром», «Кухарська сотня Приірпіння», «Солодка Сотня столиці», «Захистимо захисника», «СТРАУС». Ніколи, навіть у найважчі часи, вони не покидали нас і нині залишаються надійною опорою для ОУН.

До речі, не забуваймо, що ОУНівці боронять Україну у складі багатьох формувань. Крапці бойові підрозділи «Правого сектору», нині Української Добровольчої Армії, формував провідник Рівненської ОУН Роман Коваль.

Маємо всі підстави стверджувати, що у найскладніший час в новітній історії України, Організація Українських Націоналістів виявилася готовою до збройного спротиву окупантові, її вагомий вклад в обстоювання незалежності й суверенітету країни — незаперечний.

Показово, що найкращу оцінку нашої діяльності, яка це й було завжди, дає ворог. Бійців ОУН Москва занесла до т. зв. «смертних списків», їх визнано особливо небезпечними «карателями». Торік у травні ФСБ Росії заблокувало нашого офіційного сайту, а на його електронну адресу надіслало повідомлення, що ОУН офіційно заборонена в Росії. У грудні «невідомі» запальною сумішшю підпалили нашого офіс в Києві. Хто б це не вчинив, але очевидно, що вуха цієї спецоперації стирчать у Москві, яка в такий спосіб прагне налякати й здеморалізувати українців.

Два останні роки Україна живе у двох паралельних світах. На Донбасі війна. На решті території — політиканство, партійні чвари, нескінченні суперечки на тему «як жити далі».

Натомість ОУН намагалися бути в реальному світі. Усе, що робилося мало на меті одне: розв'язати ключову й найголовнішу проблему — протистояти агресорові, обстояти цілісність і самостійність України. А це можливо, тільки тоді, коли нація має хребта: не погоджується на «гнилі» компроміси, зберігає власну ідентичність, плекає історичну пам'ять, зберігає культурну й мовну самобутність.

Тому не дивуюся, що саме наші друзі з (поки ще) Кіровограда першими рішуче виступили з вимогою декомунізувати обласний центр. До того ж вимагали не лише позбутися остогидлої комуністичної назви, але й не погоджувалися на малоросійський варіант Єлизаветград. Протистояння в Кіровограді стало загальнонаціональною подією. У цьому наші ОУНівці безкомпромісні, не відступлять і, сподіваюся, переможуть.

Схожі ситуації виникали на Одещині й Полтавщині. Зокрема в Котовському «забули» демонтувати музей червоному бандитові Котовському. А в Шишаках, перейменовуючи, вирішили не згадувати героїв національно-визвольного руху. Що ж, довелось ОУНівцям нагадувати, що вони за будь-яких обставин доможуться свого.

Загалом усі наші структури активно долучились до процесу декомунізації країни. На часі незворотний процес її деколонізації.

У більшості міст сходу й півдня України нарешті з'явилися вулиці на честь Євгена Коновальця, Тараса Бульби-Боровця, Олени Теліги й Олега Ольжича. У Миколаєві й селі Струпків, що біля Коломиї, встановлено пропам'ятну дошку на честь Василя Кіндрацького.

У Львові постав монумент Юліану Головінському — визначному українському військовому і політичному діячеві, сотнику УГА, члену УВО і ОУН від часу їхнього заснування. В Івано-Франківську ОУН домоглася ухвали рішення про встановлення монумента другому голові ОУН Андрієві Мельнику. У Житомирі ОУНівці «дотиснули» владу, яка погодилася на спорудження монумента Олегові Ольжичу.

А до того, у цьому ж місті, було встановлено пам'ятний знак на честь визначних діячів ОУН Омеляна Сеніка й Миколи Сціборського. У Полтаві постав монумент гетьманові Івану Мазепі. У Харкові засновано Комітет щодо вшанування сторіччя віднови Української Народної Республіки, який домагається визнання УНР спадкоємицею сучасної

Української держави. У столичному приміщенні Національної спілки письменників встановлено портрет Олени Теліги визначної діячки ОУН, яка очолювала Спілку українських письменників у 1941–42 рр. І тільки нині відновлено історичну й національну справедливість.

Не припинила своєї діяльності Кримська обласна організація ОУН. Щоправда, довелося перенести її роботу на материк. Нині лідер кримських націоналістів Андрій Щекун очолює громадську організацію «Кримський центр ділової та культурницької співпраці «Український Дім», яка гуртує українців змушених покинути півострів, але які не змирилися з окупацією і продовжують боротьбу.

Пліч-о-пліч із нами крокували асоційовані з ОУН організації — Українська військова організація, Фондація ім. Олега Ольжича, Жіноче товариство ім. Ольги Басараб й Олени Теліги. УВО взяла на себе весь комплекс військових справ. Фондація ім. Олега Ольжича організувала пересувні виставки присвячені Євгенові Коновальцю, Андрієві Мельнику, Олегові Ольжичу, і які готові мандрувати Україною, розповідаючи людям правду про життя і боротьбу лідерів ОУН.

Жіноче товариство, на мою думку, зробило принаймні дві дуже важливі справи загальноукраїнського значення. Із Галичини до Великої України повернуто ім'я Ольги Басараб — визначної націоналістки, посестри Коновальця на прикладі якої зростало покоління УВО, ОУН і УПА. Уперше в Україні товариству на високому художньому рівні вдалося провести вечір поезії Олени Теліги, коли її вірші зазвучали мовами світу. Відтак Олена Теліга входить у європейський і світовий контекст визнання свого поетичного хисту та яскравої громадянської позиції.

Варто зупинитись також на деяких важливих аспектах суспільно-політичної ситуації.

Як на мене, існує три позиції, на яких маю наголосити під кутом зору їхньої актуальності.

Позиція перша. Нам треба братися до формування реального порядку денного Української держави. Пригадайте, ще два роки тому, навіть рік тому, ключове питання яке стояло перед нацією і державою — було питання збереження територіальної цілісності суверенітету й соборності України. Відбиття наступу московитів, повернення Криму і втрачених територій на Донбасі.

Але вже сьогодні нам змінили порядок денний.

Тепер нас переконують у тім, що Російська агресія це щось похідне і другорядне. Нині на перший план ставлять питання змін до Конституції, децентралізації, виборів тощо. Зокрема так звану «децентралізацію», зробили якоюсь панацеєю від усіх наших бід.

Здається, що коли здійснимо «децентралізацію», то негайно порозв'язуємо всі проблеми, які постали перед країною. До того ж якось забули, що політику «децентралізації» нам нав'язала Москва, камуфлюючи цим словом свою вимогу федералізації України.

Тому нам, українським націоналістам, треба формувати реальний порядок денний і зазначити: передовсім треба перемогти в російсько-українській війні, повернути під українську юрисдикцію Крим й окуповані терени на Донбасі. Водночас ми маємо ставити собі іншу, відміну від усіх політичних сил мету. Адже всі як один твердять, так, ми згодні з тим, що треба повертати Крим і треба повертати Донбас. Але не згодні з тим у чому ми переконані. Україна забезпечить свій суверенітет і соборність лише тоді, коли розпадеться Російська імперія. Без розпаду Росії збереження територіальної цілісності й соборності України — неможливе.

Друге питання, яке вважаю, залишається животрепетним: а як власне це зробити? Як повернути Крим і Донбас? Тут не треба вигадувати велосипеда. Відповіді на ці питання є у програмових документах наших попередників.

У постановах установчого Конгресу українських націоналістів, який і покликав до життя Організацію Українських Націоналістів, зазначено: «Лише військова сила, що спиратиметься на озброєний нарід, готовий уперто та завзято боротися за свої права, зможе звільнити Україну від займанщини та вможливити упорядкування Української Держави.

Оборону упорядкованої Держави перебере єдина, регулярна, надкласова, національна армія й флот, що враз із територіальними козаками частинами будуть збудовані на підставі загальної військової повинности».

1939 року вже на Другому Великому Зборі Українських Націоналістів Олег Ольжич зазначав: «Українська збройна сила від століть високо держала прапор національної ідеї всупереч усім силам розкладу і рабства. Вірна своїм традиціям — вона вилонила тих, що здвигнули Націоналістичну Революцію.

Хвилина, яку тепер переживаємо, вимагає від нас найбільших зусиль, щоб зорганізувати сили нації для рішального бою з займаннями українських земель.

Щоб успішно повести революційний зрив — треба ще сильніше і з більшою напругою волі продовжити творення і відбудову Української Армії.

Збройна сила — це завдання дня!

Виховати політичних та громадських провідників у душі націоналістичних ідеалів, які потрапили б зорганізувати народні маси для організованого чину і були б взором усіх особистих і громадських чеснот — це наше повсякчасне завдання.

Перевиховати нарід у націоналістичну спільноту, виплекати націоналістичну людину волі, чести й посвяти, створити новий, героїчний тип українця — це вічне завдання націоналізму.

Або українство стане націоналістичне, або ми останемось рабами!».

Чи хтось сумнівається в актуальності цих слів?

Отже, підтримка Збройних Сил, створення справжнього Українського війська, мілітаризація суспільства — це надзавдання українських націоналістів на сучасному етапі. ООН має великий досвід співпраці зі Збройними силами України. Цей досвід і надалі маємо поглиблювати, щоб перетворити Збройні сили України в Українське військо. До речі, нині не Конституція, не «децентралізація» і не «реформи» є гарантом нашої незалежності, а сильне Українське військо.

Третє питання, не менш важливе аніж територіальний суверенітет і соборність, це — духовий суверенітет української нації. Славетний Олег Ольжич наголошував, що здобути, зберегти, закріпити й розвинути Українську державу без духового суверенітету нації неможливо.

Війна проти Московії, це боротьба за українську ідентичність. Боротися за власну ідентичність, у наших умовах це — викорінювати із суспільної свідомості комплекс національної меншовартості передовсім у ставленні до т. зв. «російської культури».

Мене дивують дискусії на тему — забороняти чи дозволяти російські книжки, має бути російське кіно чи ні. Панове, нам мало крові і смертей на Донбасі? Нам мало Криму? Свого часу знаний Юрій Шевельов, розмірковуючи про «історію великої і ще не закінченої війни» — саме так він назвав «історію культурних зв'язків між Україною та Росією»,

дійшов висновку: «Три страшні вороги українського відродження — Москва, український провінціалізм і комплекс кочубеївщини».

Російський чобіт вступив на українську землю після того, як сюди запустили російські фільми, книжки, музику. Жодних дискусій щодо цього не може бути. Карантин на все російське — ось адекватна відповідь відвертим і замаскованим прихильникам «рускага міра». Слава Україні!

Голові Львівської обласної
державної адміністрації
Олегові Синютці

Звернення

Шановний пане Голово, 2016 року Україна відзначає 125-річчя Євгена Коновальця — командира Київського корпусу Січових Стрільців, полковника Дієвої Армії УНР, засновника УВО та ОУН. Відповідною постановою Верховної Ради України за № 831–VIII від 25 листопада 2015 року передбачено урочисто відзначити на державному рівні цю знаменну дату.

На виконання п.10 плану заходів щодо відзначення цього року 125-річчя від дня народження Євгена Коновальця, згідно з Вашим розпорядженням «Про відзначення 125-річчя з дня народження Євгена Коновальця» (№ 23/0/5–16 від 19.01.2016 р.) пропонуємо звернутися до міського голови Львова Андрія Садового з пропозицією оголосити архітектурний конкурс на спорудження пам'ятника Євгенові Коновальцю у Львові на вулиці Стрийській, де розташовано т. зв. «Монумент бойової слави радянських збройних сил».

Уже неодноразово громадськість порушувала питання про демонтаж цієї споруди, яку нині, хоч і перейменували нібито під гасло «переможцям з нацизмом», але вона однозначно містить яскраво виражені ідеологічні сюжети й символи московського окупаційного режиму: горельєфи «народження Червоної армії», «Громадянська війна», «Звільнення Західної України», а також — рельєф ордена «Победа» та «Родина-мать», яка «благословляє» меч у руках радянського окупанта.

Цей одіозний витвір пропаганди советської доби підпадає під чинність Закону «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та за-

борону пропаганди їхньої символіки» (№317–VIII від 9.04.2015 р.), згідно з пп.1.4: б, д статті 1. та статті 6, зокрема.

Вимагаємо невідкладно, на виконання цього закону, з огляду на зволікання Львівської міської ради з демонтування комуністичної символіки, ухвалити рішення щодо демонтування споруди «Монумент бойової слави радянських збройних сил» на вул. Стрийській у м. Львові. Зважаючи на «сакральність» символів тоталітарного режиму для депутатів львівської міської ради та членів Львівського міськвиконкому, які відмовились виконувати Закон «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», уважаємо за доцільне запропонувати їм розв'язати питання експонування окремих елементів т. зв. «монумента» на території музею тоталітарних режимів у м. Львів, інших музейних закладів.

Уважаємо, що найкращим місцем для встановлення скульптури Євгенів Коновальцю — духовному символу боротьби кількох поколінь за державність України, зокрема — вояків Дієвої Армії УНР, членів УВО й ОУН, є саме територія на вул. Стрийській, де нині бовваніє т. зв. «Монумент бойової слави радянських збройних сил», що безперечно підлягає демонтуванню.

Шануймо й пам'ятаймо наших героїв!

(Ухвалено делегатами ВЗУН)

Прем'єр-міністрові України

В. Гройсману,

Голові Адміністрації Президента України

Б. Ложкіну

Звернення

Пам'ятник Олені Телізі має постати у Бабиному Яру!

Шановні панове!

12 серпня 2015 р. Президент України П. Порошенко підписав Указ № 471/2015 «Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру», яким зокрема, передбачено «утворити Організаційний комітет з підготовки та проведення заходів у зв'язку з 75-ми роковинами траге-

дії Бабиного Яру, визначивши співголовами Організаційного комітету Прем'єр-міністра України і Главу Адміністрації Президента України».

На виконання Указу 30 грудня 2015 р. Кабінетом Міністрів України було прийнято розпорядження № 1410-р «Про затвердження плану заходів у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру», у якому п.9 визначено «проведення реставрації пам'ятки національного значення «Пам'ятник радянським громадянам та військовополоненим солдатам і офіцерам Радянської армії, розстріляним німецькими фашистами у Бабиному Яру», пам'ятних знаків «Менора» і «Хрест» у пам'ять про розстріляних німецько-фашистськими окупантами української поетеси О. Теліги та членів Організації українських націоналістів», інших пам'ятників і пам'ятних знаків, що розміщуються на території Національного історико-меморіального заповідника «Бабин Яр», а також фінансування відповідних робіт».

У додатку до протоколу засідання Оргкомітету з підготовки та проведення заходів у зв'язку з 75-ми роковинами трагедії Бабиного Яру від 3 березня 2016 р. зазначено, що на «реставрацію Хреста у пам'ять про розстріляних у Бабиному Яру українську поетесу О. Телігу та членів ОУН» передбачено виділити 80 тис. грн.

Цілковито підтримуючи цю справу, звертаємо вашу увагу на те, що указом Президента України N 416/2006 від 22 травня 2006 р. «Про відзначення 100-річчя від дня народження Олені Теліги» передбачалося «спорудження протягом 2006–2008 років на території Меморіального комплексу «Бабин Яр» у м. Києві пам'ятника Олені Телізі та її соратникам». Тоді Міністерство культури та туризму провело конкурс на кращий ескізний проект і 2007 р. затвердило проект авторського колективу у складі: скульпторів Олександри Рубан, Віктора Липовки та архітектора Івана Єршова.

У бюджеті Київської міської адміністрації на 2008 р. було передбачено 900 тис. грн на скульптурну групу, але її так і не встановили.

2009 р. було повідомлено про те, що пам'ятник видатній українській поетці Олені Телізі на території Меморіального комплексу «Бабин Яр» буде встановлено протягом 2009–2010 рр. Відповідне розпорядження підписав тодішній київський міський голова Л. Черновецький. Пам'ятник планували встановити за кошти меценатів комунальним підприємством «Дирекція реставраційно-відновлювальних робіт». Але жодних робіт так і не було проведено.

28 березня 2013 р. КП «Дирекція реставраційно-відновлювальних робіт» КМДА уклала угоду на придбання моделі скульптурної композиції «Пам'ятник О. Телізі та її соратникам» вартістю 1,8 млн грн. Скульптуру мали придбати в Олександрі Рубан, про що писали «Наші гроші» з посиланням на «Вісник державних закупівель». Скульптурну композицію мали відлити з бронзи і встановити на території меморіального комплексу «Бабин Яр». Але цього не сталося.

Звертаємося до Вас із проханням ужити потрібних дієвих заходів, щоб, урешті-решт, усі ухвалення рішення було виконано, а в Бабиному Яру постав пам'ятник Олені Телізі.

Спорудження пам'ятника О. Телізі стане актом відновлення історичної та національної справедливості стосовно постати, яка стала одним із символів незалежної і соборної Української держави.

(Ухвалено делегатами ВЗУН)

Президенту України
Порошенку П. О.

Звернення

Високоповажний Петре Олексійовичу!

Починаючи з 1996 року багато відомих в Україні та за її межами державних і громадсько-політичних діячів зверталися до президентів України щодо присвоєння звання Героя України нескореному сотенному УПА Мирославу Симчичу. На це звернення тоді позитивно не відреагували. Але це було ще до Революції Гідності.

13 лютого 2015 року у вітчизняному парламенті — вищому законодавчому органі країни за надання М. Симчичу звання Героя України проголосували 234 народні депутати. Це дає Вам незаперечну юридичну і достеменну патріотичну підставу для відзначення великого українця.

Двадцятирічним юнаком, закінчивши старшинську школу Української Повстанської Армії, вояк Симчич (псевдо «Кривоніс») протягом шести років захищав рідну землю від німецько-фашистських та московських окупантів, провівши 40 переможних боїв.

Найуспішніший бій Симчича — «Кривоноса» був біля містечка Космач, на Івано-Франківщині. Тоді сотня УПА розгромила полк НКВД під командуванням двічі Героя Радянського Союзу генерал-майора

Дергачова, який перед тим керував операцією-геноцидом — виселенням кримських татар з Криму. Цей бій, в якому був знищений генерал Дергачов і більше 400 енкаведистів, досі вивчають в західних військових академіях як свідчення неперевершеної партизанської тактики.

Тридцять два з половиною роки перебував в московських катівнях наш співвітчизник, захисник рідної землі — після того, як його, важко пораненого, схопили енкаведисти. В сталінських і брежнєвських концтаборах за мужню і чесну поставу пана Мирослава любили товариші по боротьбі, для ув'язнених він був моральною підтримкою, і навіть табірна адміністрація була змушена ставитися до нього з повагою.

Коли майже після 33-річної каторги його, фізично ослабленого, але нескореного духовно, запитували, чи має «якісь претензії до радянської влади», славний вояк «Кривоніс» з притаманним йому гумором сказав: «Поверніть автомат, пістолет і дві гранати, які вдалося вам забрати у мене, раненого, непритомного, під час арешту.»

У жорстоких тривалих двобоях нагородою для Мирослава Симчи́ча була воля народу, який він безмежно любив. І за цю любов до Бога і України, як вчить Четверта Божа Заповідь, Господь віддячив — подарував йому таке довге життя.

Своїм позитивним рішенням Ви, Петре Олексійовичу, виконаєте покладений на вас народом обов'язок головного очільника держави стосовно вшанування справжніх патріотів України.

(Ухвалено делегатами ВЗУН)

Провід ОУН

1. Богдан Червак, Голова ОУН (Київ);
2. В'ячеслав Боков (Одеса);
3. Михайло Буряк (Запоріжжя);
4. Борис Гуменюк (Київська обл.);
5. Сергій Кот (Київ);
6. Олександр Кучерук (Київ);
7. Леонід Осипчук (Київ);
8. Василь Петрик (Львів);
9. Олександр Прищепа (Житомир);
10. Володимир Чмир (с. Шишаки, Полтавська обл.);
11. Андрій Щекун (АР Крим);
12. Ірина Баб'як (Полтава);
13. Михайло Сидоржевський (Київ);
14. Микола Сулятицький (Івано-Франківськ);
15. Марія Мандрик (Чернівці).

Контрольно-ревізійна комісія

1. Микола Симчич — голова ГКРК;
2. Дмитро Стрижак;
3. Василь Каплунов.

Дисциплінарна комісія

1. Віктор Репінський — голова;
2. Надія Бугай;
3. Ілля Стринадко.

Обрані до Сенату ОУН

1. Зиновій Остап'як — голова Сенату ОУН;
2. К. Криворучко;
3. Я. Гера;
4. Б. Яківців;
5. О. Вороніна;
6. Л. Кочевська;
7. П. Прийдун.

XXII великий збір Українських Націоналістів

19 вересня 2020р. у Києві відбувся XXII Великий Збір Українських Націоналістів. На ВЗУН прибули делегати з обласних організацій ОУН, а також представники Жіночого товариства ім. Ольги Басараб і Олени Теліги та Української Військової Організації.

Перед початком роботи ВЗУН склали присягу члена ОУН професор кафедри новітньої української літератури Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка, лауреат Шевченківської премії Юрій Ковалів і відома художниця Марина Саченко.

Мандатна комісія підтвердила повноваження делегатів і статус гостей та визнала XXII ВЗУН правочинним, який скликаний відповідно до Статуту ОУН.

Головуючий на ВЗУН Богдан Червак зачитав привітання Сенату ОУН та вручив нагороди Православної Церкви України Андрію Щекуну за його вклад у боротьбі за права української церкви в Криму та Ніні Кирпотіній за волонтерську і просвітницьку діяльність.

Делегати ВЗУН заслухали та схвалили звіт Голови ОУН Богдана Червака, а також звіти Контрольно-ревізійної і Дисциплінарної комісії.

Розглянуто та схвалено основний програмний документ ОУН «Декларація 2020», який визначає головні світоглядно-ідейні засади та суспільно-політичні завдання ОУН на найближчу перспективу.

ВЗУН обрав керівні органи ОУН, зокрема новий склад Проводу Українських Націоналістів, Президії Проводу ОУН, а також Контрольно-ревізійної та Дисциплінарної комісії ОУН, затверджено голову та склад Секретаріату ОУН.

Затверджено Правильник проведення засідання Проводу Українських Націоналістів і Президії Проводу ОУН у режимі відео конференцій.

Головою ОУН одностайно обрано Богдана Червака, заступником Голови ОУН став Роман Коваль.

Українські націоналісти поклали квіти до пам'ятного знаку бійцям батальйону ОУН «Давиду» і «Кіндрату» на Аскольдовій Могилі.

Декларація ОУН «2020»

Минуло 29 років з часу відновлення державної Незалежності України у 1991 році. Це був час вагомих звершень та болісних поразок, час руху вперед та відкочування назад, час революційних хвиль пробудження нації та її стагнації. Зрештою, наша держава і нація ще так і не стали потужними чинниками на карті світу.

В Україні досі не вирішено питання вибору державної ідеології, без якої неможливий поступ уперед. Бездумна орієнтація на могутніх гравців світової політики на сході чи на заході не призведе в кінцевому результаті до позитивних наслідків для країни та нації.

Але рух вперед української нації уже не спинити. І на цьому шляху єдиною державотворчою ідеологією може бути лише націоналізм.

Націоналізм є той спосіб мислення і той стиль життя, що спрямовує зусилля нації на розбудову сильної, високо дієздатної держави на своїй етнічній території. Проблему вибору для нашої країни можна схарактеризувати так: або Україна рішуче приймає ідеологію націоналізму, або вона продовжує коливатися, марнувати час, а як наслідок — її природні багатства, населення з його високим інтелектуальним потенціалом будуть використовуватися іншими країнами, в їхніх, а не наших інтересах.

Слово «націоналізм» у сучасному світі інколи викликає неоднозначне сприйняття. Часто до нього прирівнюють «екстремізм», «расизм», прояви нетерпимості до представників інших народів, називають «націоналістами» радикалів, які трощать вітрини магазинів та підпалюють автомобілі.

Але насправді усі успішні країни націоналізм активно сповідують, навіть не називаючи так свою ідеологію. Багато світоглядних державницьких понять, за які ведуть боротьбу українські націоналісти, в інших країнах є аксіомою, на якій базуються усі політичні сили. Мова корінної нації є безумовно обов'язковою і домінуючою у таких країнах, пропаганда культури, базованої на цій мові, також є пріоритетом, абсолютна лояльність засобів масової інформації до держави у нікого не виникає сумнівів. Не можливо знайти приклад успішних країн, де б усередині них велась пропаганда країн сусідів проти цих же держав і ще й чужою мовою.

Також активно націоналізм проявляється у відстоюванні економічних інтересів своєї держави. Зараз рідко яка країна вдається до прямо-

го протекціонізму, але їх політика спрямована на допомогу саме представникам бізнесу своїх країн по всьому світу.

Український націоналізм — це думка, воля та дія нації, спрямовані на розбудову національної, соборної Української держави на її етнічній землі, яка від віків полита потом її трудівників і кров'ю її захисників.

Центральними цінностями націоналізму є нація і держава, які також існують у нерозривній єдності і неможливі одна без одної.

Нація є вища форма людської спільноти, яка виникає природним шляхом унаслідок етнічної структуризації людства. Завдяки нації особа долає обмеженість свого існування в часі і просторі, єднаючись духовно з «мертвими, живими і ненародженими» представниками нації в усьому часі і просторі її буття.

ОУН розглядає сформульовані тут цінності як найвищі у своїй ієрархічній системі, тобто ставить їх вище будь-яких частинних, вузько партійних, тимчасових інтересів. Наша політична позиція — бути над партіями, ставити понад усе загальнонаціональні та загальнодержавні інтереси.

Особливо важкий виклик для існування держави Україна та Української Нації відбувся у 2014 році, коли одвічний ворог — Московська імперія здійснила збройну агресію проти нашої країни. Уже сьомий рік триває московсько-українська війна. Саме в протистоянні російській агресії повинна остаточно сформуватись могутність нашої держави. З цим ворогом неможливо домовитись, його важко перемогти, але, згуртувавши усіх людей з державницькою позицією, можна і необхідно відстояти своє право на існування.

Засновник і перший Голова ОУН Євген Коновалець зазначав: «Як не буде в нас сили, не досягнемо нічого, хоч би все найкраще для нас склалося. Як же ж будемо мати силу, тоді вийдемо переможно з найгіршого лихоліття і здобудемо все, що нам треба».

Ці слова особливо актуальні тепер, а приклад борців за незалежність ХХ століття показує, що боротьба за свободу — це вже перемога, яка обов'язково настане, хоча і не відразу.

Щоб перемогти, потрібно домогтися побудови держави за кількома засадничими напрямками:

Національна ідентичність.

Держава Україна є, передусім, державою українців, української нації. Це не країна переселенців, яких об'єднує територія проживання та загальнолюдські цінності.

Народ України — це люди, яких об'єднує українська мова, спільна історія державності з часів Русі до сьогодні, культура, базована на українській мові, та християнська віра, яка стала домінантною на наших землях понад тисячу років тому. Кожен, хто проживає в Україні чи за її межами, незалежно від свого етнічного походження, може стати частиною української нації, якщо сприймає її мову, культуру та історію. З іншого боку — неможливо штучно створити якусь «політичну» націю, яку об'єднуватимуть не ці константи, а тільки якісь химерні споживацькі цінності.

Завданням держави та суспільства має стати активне пропагування української мови в усіх сферах життя, вона повинна у повній мірі використовуватись на всій території країни.

Українська нація — це не тільки громадяни України у межах державних кордонів, це й українці, які проживають на етнічних українських землях (Перемишльщина, Підляшшя, Холмщина, Берестейщина, Стародубщина, Східна Слобожанщина, Донщина, Кубань, Добруджа, Придністров'я і Північна Бессарабія, Південна Буковина і Південна Мараморощина, Пряшівщина), які входять до складу інших держав, це також українська діаспора, яка проживає в усьому світі. Україна, тобто держава українців, повинна турбуватися про всіх представників нації і допомагати їм зберігати свою національну ідентичність у будь-яких середовищах.

Український націоналізм прагне охопити всі території проживання української нації та бути механізмом успішного розвитку українства.

Державна могутність

Передумовою відродження могутньої України може стати лише єдність усіх громадян України, їх згуртування навколо цементуючої все суспільство національної ідеї.

Ідеологія українського націоналізму в її сучасній формі визнає за вищу цінність свободу нації і особи, включає в себе послідовний демократизм, шанує правопорядок і верховенство закону.

Українська держава повинна бути сильною своїми інституціями, які здатні функціонувати на основі закону, а не волі окремих осіб.

Українські націоналісти домагатимуться сформування справжньої незалежної судової гілки влади, яка гарантуватиме дотримання законності в країні. Саме судова влада зобов'язана подолати високий рівень корупції.

Особливо важливими у воюючій країні є національно свідомі армія, поліція, спецслужби і розвідка. Наявність у цих структурах послідовників українського націоналізму гарантуватиме виконання ними свого справжнього призначення — захисту суверенітету та порядку в Українській державі.

Водночас могутність держави має реалізуватися в активних зусиллях, спрямованих на повне відродження української культури, творче освоєння колосального духовного багатства, отриманого нами у спадщину від минулих поколінь, нове піднесення культури в нових, сучасних формах.

Економічна могутність

Україна на даний час переживає глибоку економічну кризу, її економічні активи розділені між кількома олігархічними групами, які не здійснюють інвестицій для модернізації виробництва, а наживаються за рахунок продажу сировини та використання природних монополій. Важка економічна ситуація спонукала до трудової міграції економічно активне висококваліфіковане населення, що ще більше призводить до кризи в економіці.

Український націоналізм виступає за побудову справедливої економічної системи, де право на природні монополії буде тільки у держави, де буде встановлена диференційована система оподаткування, при якій найбагатші люди країни платитимуть найвищі податки. Основою економічного потенціалу повинен стати середній клас — міцні підприємці, які складатимуть найбільшу питому вагу у загальному ВВП країни.

Основним багатством України є земля сільськогосподарського призначення, на якій вирощується значна частка світового продовольства.

Земля — не «привабливий об'єкт для інвестицій». Узаконення торгівлі землею сільськогосподарського призначення — це пряма загроза

для її відчуження на користь олігархічного або чужоземного капіталу та перетворення України на сировинну колонію, в якій українці опиняться в статусі наймитів «на нашій не своїй землі».

Українська земля — це наша продовольча безпека, що має велике значення для нації, яка через втрату державності пережила Голодомор. Право на приватне володіння землею може бути тільки у фізичних осіб — фермерів, які працюють на ній, із заборонаю продажу юридичним особам як з українською реєстрацією так і з іноземною.

Україна, за прикладом успішних країн, повинна економічними важелями підтримувати національних виробників, які випускають інноваційну наукоємну продукцію із значною доданою вартістю, сприяти притоку інвестицій не у сировинні, а у високотехнологічні виробництва.

Без міцної економічної бази Україна не відбудеться як потужна держава сучасного світу.

Національна і соціальна справедливість

Українські націоналісти виступають за примноження і справедливий розподіл національного багатства — національну і соціальну справедливість.

Гарантом ефективності та перспективності соціальної політики і захисту громадян є національна держава.

В основу соціальної політики покладаємо сутнісні для національної держави принципи національної солідарності, справедливості та відповідальності у взаєминах громадян із державою, власників із найманими робітниками, працездатного та непрацюючого населення.

За рахунок економічно ефективного оподаткування, прийняття ефективних управлінських рішень держава зобов'язана забезпечити гідне життя працівникам бюджетної сфери, пенсіонерам, вразливим групам населення.

Українська держава здатна забезпечити своїх громадян якісним медичним обслуговуванням від народження і до поважного віку. Медицина має бути забезпечена як технічними засобами, так і відповідними мотивованими фахівцями. Пора покласти край тій критичній ситуації, коли люди змушені їхати за порятунком до клінік навіть менш розвинутих, ніж Україна, країн.

Утвердження нації також буде неможливим без якісної національної освіти, яка також має бути забезпечена якісними кадрами та технологіями. Базою для становлення нового покоління та національної само-

бутності є сільська школа, при фінансуванні якої слід керуватись не тільки принципами економічної доцільності, а перш за все — майбутнього нації.

Кожен громадянин, який не здатен самостійно заробляти через вік, інвалідність, стан здоров'я, повинен отримати належну можливість для гідного життя за рахунок державних соціальних виплат.

Особливо належна увага повинна приділятися ветеранам російсько-української війни, яким потрібно створити гідні умови для лікування, реабілітації та адаптації до мирного життя.

Держава та місцева влада спроможні реалізовувати різні соціальні проекти із спеціальних фондів за умови залучення відповідального бізнесу. Це дасть можливість стимулювати розвиток соціальної сфери не тільки за бюджетні кошти, а з іншого боку — сприятиме становленню та розвитку соціальної відповідальності бізнесу.

Громадянська ініціатива

Українці історично завжди були господарями та воїнами, що не терпіли поневолення особистої свободи. Сьогодні ці чинники повинні стати основою формування нових можливостей. Вважаємо, що сила нації — у сильній, сформованій на засадах націоналізму, українській особистості, сила держави — у національно свідомих громадах.

Утвердження місцевого самоврядування, контроль громад над землями і економічним життям їх територій повинен відбуватися під керівництвом свідомих і відповідальних українських лідерів, що керуються ідеологією українського націоналізму.

Сила нації — у сильній особистості українця. Сила держави — у згуртованих українських громадах.

Майбутнє України залежить від нашої творчої сили, ініціативи і відповідальності за долю нації, держави і громади.

На переконання ООН, передумову швидкого та ефективного розв'язання всіх цих завдань слід шукати не десь поза Україною, в будь-яких сторонніх міжнародних організаціях і структурах, а в нас самих.

Українці мають виплекати твердість духу, ясне усвідомлення мети, наполегливість в її досягненні.

Бог і Україна — ось два нарідні камені доктрини українського націоналізму. Тільки йдучи послідовно і твердо шляхом націоналізму, ми

розбудуємо заможну, сильну Українську державу — спільне добро всіх українців.

Слава Україні!

(Ухвалено делегатами ВЗУН)

Привітання Сенату ОУН

Шановні й дорогі делегати XXII Великого Збору Українських Націоналістів!

Сердечно вітаємо із великою подією в житті Організації Українських Націоналістів — Великим Збором!

Зичимо вам плідної роботи і виважених, мудрих рішень, які ґрунтуватимуться на безмежній відданості нашій Батьківщині!

В цей небезпечний, загрозливий для Української Держави час закликаємо до згуртованості і монолітності всіх націоналістичних сил України!

Пам'ятаючи славу історію ОУН, жертовні подвиги героїв УПА, не меркнучу пам'ять великих очільників ОУН Євгена Коновальця й Андрія Мельника, міцно стійте на позиції — УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!

Від Сенату ОУН:

Олена Леонтович,

Богдан Яківців,

Григорій Кримчук,

Дмитро Степовик,

Остап'як Зеновій

Провід ОУН

1. Богдан Червак (Київ), Голова ОУН;
2. Борис Гуменюк (Київська обл.);
3. Василь Петрик (Львів);
4. Андрій Щекун (Київ);
5. Микола Сулятицький (Івано-Франківськ);
6. Михайло Сидоржевський (Київ);
7. Леонід Осипчук (Київ);
8. Михайло Буряк (Запоріжжя);
9. Андрій Іванюк (Житомир);
10. Роман Коваль (Рівне);
11. Ніна Кирпотіна (Полтава);
12. Іван Андрусак (Київська обл.)
13. Борис Гончар (Київ);
14. Олександр Кучерук (Київ);
15. Юрій Ковалів (Київ);
16. Володимир Чмир (с. Шишаки, Полтавська область).

Президія Проводу ОУН

1. Богдан Червак;
2. Володимир Чмир;
3. Роман Коваль;
4. Борис Гончар
5. Леонід Осипчук;
6. Андрій Щекун;
7. Борис Гуменюк.

Секретаріат ОУН

1. Володимир Чмир — голова;
2. Володимир Костюк — заступник голови.

Контрольно-ревізійна комісія ОУН

1. Микола Симчич;
2. Дмитро Стрижак;
3. Василь Каплунов.

Дисциплінарна комісія ОУН

1. Сергій Олійник;
2. Надія Бугай;
3. Ілля Стринадко.

ЗМІСТ

4

Організація Українських Націоналістів (ОУН):
Наша історія. Наші Герої. Наша Ідеологія. Наша мета

6

ОУН— історичний досвід нації

13

Позачерговий Хіх Великий Збір Українських Націоналістів

21

XX Великий Збір Українських Націоналістів

39

XXI Великий Збір Українських Націоналістів

53

XXII Великий Збір Українських Націоналістів

Громадсько-політичне видання
КНИЖКА УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Відповідальні за випуск:
Богдан Червак, Володимир Чмир

Підписано до друку 18.02.2021.
Формат 60x84 1/16.
Папір офсетний №1.
Гарнітура Casus Pro. Друк офсетний.
Умови, друк. арк. 3,72.
Обл.-вид. арк. 3,19.
Наклад 2000 прим. Зам. №909

Видавництво імені Олени Теліги
Реєстраційне свідоцтво № 21638468, видане 15.02.95.
01010, Київ-10, вул. Івана Мазепи, 6.

Дорогі друзі!

Ви маєте можливість вступити до лав ОУН.

За більш детальною інформацією звертайтеся:

за електронною адресою: oun_1929@ukr.net;

за телефоном 0503530229 (Viber; WhatsApp);

Skype «Володимир Сергійович»;

поштовою адресою: Організація Українських Націоналістів,

а/с 52, Київ — 39, Україна; 03039.